

**INFORMACJA O DZIAŁALNOŚCI
WOJEWÓDZKIEGO SĄDU
ADMINISTRACYJNEGO W OPOLU
W ROKU 2022**

Opole, styczeń 2023 r.

Spis treści

1.	Wstęp	str. 3
2.	Struktura organizacyjna i obsada kadrowa Sądu	str. 5
3.	Wpływ spraw i sposób ich załatwienia	str. 6
4.	Orzecznictwo	
4.1	Wybrane zagadnienia z orzecznictwa w sprawach zobowiązań podatkowych	str. 16
4.2	Wybrane zagadnienia z orzecznictwa w sprawach ogólnoadministracyjnych	str. 25
4.3	Funkcjonowanie instytucji postępowania mediacyjnego i uproszczonego	str. 48
4.4	Zagadnienia związane z prawem pomocy	str. 49
5.	Działalność pozaorzecznicza	str. 52
6.	Dane teleadresowe	str. 54
7.	Wykaz tabel	str. 57

Wstęp

Informacja o działalności Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu w roku 2022 podsumowuje roczną działalność orzeczniczą Sądu poprzez omówienie ciekawszych zagadnień stanowiących przedmiot rozstrzygania w Wydziałach Orzeczniczych, działalności pozaorzeczniczej oraz postępowania sądowego ze szczegółowym uwzględnieniem ruchu spraw. W tym zakresie dokonano stosownych analiz wpływu i załatwień spraw. Powyższe informacje ujęte zostały także w postaci tabelarycznej, w końcowej części opracowania. Stosownych porównań dokonano biorąc pod uwagę dwa okresy sprawozdawcze, tj. lata 2021 i 2022.

Należy zwrócić szczególną uwagę, że w kontekście trwającej pandemii i obowiązującego stanu zagrożenia epidemicznego w Polsce w związku z zakażeniami wirusem SARS-CoV-2, na początku roku w Sądzie obowiązywało zarządzenie nr 8/21 Prezesa Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu z dnia 25 maja 2021 r. w sprawie organizacji pracy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego oraz działań profilaktycznych służących przeciwdziałaniu potencjalnemu zagrożeniu zakażenia wirusem SARS-CoV-2, którym wprowadzono zalecenie przeprowadzania rozpraw przy użyciu urządzeń technicznych, o których mowa w art. 15 z.zs⁴ ust. 2 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 1842, z późn. zm.), odpowiednio uwzględniając w tym zakresie kompetencje decyzyjne Przewodniczących Wydziałów oraz możliwości techniczne Sądu. Zarządzenie to zostało wprowadzone zmienione zarządzeniem nr 3/22 Prezesa Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu z dnia 28 marca 2022 r. w sprawie organizacji pracy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego oraz działań profilaktycznych służących przeciwdziałaniu potencjalnemu zagrożeniu zakażenia wirusem SARS-CoV-2, ale nie w zakresie przeprowadzania rozpraw przy użyciu urządzeń technicznych.

W związku z powyższym nadal informowano strony skarżące, organy i uczestników postępowania, że rozprawa odbywać się będzie przy użyciu urządzeń technicznych umożliwiających przeprowadzenie jej na odległość z jednoczesnym bezpośrednim przekazem obrazu i dźwięku, a osoby w niej uczestniczące (poza składem orzekającym) nie będą przebywać w budynku Sądu. Wskazywano wymagania sprzętowe niezbędne do skorzystania z komunikatora, gdyż udział w rozprawie możliwy będzie poprzez dołączenie do rozprawy za pośrednictwem tego komunikatora, poprzez

podany przy zawiadomieniu o jej terminie, link do spotkania. Sąd zwracał się o nadesłanie informacji, czy sprzęt strony postępowania spełnia ww. wymagania oraz do wskazania adresu skrytki na Elektronicznej Platformie Usług Administracji Publicznej (ePUAP), na który winien zostać przesłany link do spotkania. Informowano również, że brak odpowiedzi lub odpowiedź negatywna którejkolwiek ze stron postępowania może spowodować skierowanie sprawy przez Przewodniczącego Wydziału do rozpoznania na posiedzeniu niejawnym w składzie 3 sędziów lub w budynku Sądu z wykorzystaniem urządzeń technicznych.

Osiągnięte wskaźniki zaległości oraz niewielka liczba spraw (28) zalegających dłużej niż 12 miesięcy jednoznacznie wskazują, że sprawowana przez WSA w Opolu kontrola administracji publicznej wykonywana jest praktycznie na bieżąco. Średni czas oczekiwania na merytoryczne rozpoznanie sprawy wynosił odpowiednio w Wydziale I – 2,75 miesiąca, a w Wydziale II – 3,40 miesiąca.

Ponadto nadmienić należy, że istotną rolą Sądu jest realizacja obowiązku pełnej transparentności swojej działalności. Obowiązek ten Sąd realizuje głównie poprzez prowadzenie podmiotowej strony BIP, na której zamieszczane są informacje dotyczące Sądu oraz poprzez publikowanie na bieżąco, w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych, zanonimizowanych orzeczeń sądowych. Baza oraz Biuletyn stanowią bezpłatne źródło informacji dla organów, prasy i innych instytucji sprawujących społeczną kontrolę nad działalnością sądową. Upublicznianie wyroków sądowych ma również bezpośredni wpływ na podnoszenie świadomości prawnej obywateli i sprzyja realizacji prawa do sądu. Niewątpliwie też w zaistniałej sytuacji epidemiologicznej w kraju wprowadzenie możliwości elektronicznej komunikacji z Sądem, w szczególności możliwość przeglądania akt sprawy w systemie PASSA, przyczyniło się do pełniejszej realizacji uprawnień procesowych stron postępowania i ich pełnomocników.

Podsumowując należy stwierdzić, że działalność WSA w Opolu oraz uzyskane wyniki wskazują na zachowanie sprawności działania Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu, co bez wątplenia wynika z właściwego zaangażowania sędziów w szybkie i terminowe rozpoznawanie spraw.

STRUKTURA ORGANIZACYJNA I OBSADA KADROWA SĄDU

Wojewódzki Sąd Administracyjny funkcjonował w dotychczasowej strukturze organizacyjnej, w ramach której działają: Wydziały Orzecznicze I i II, Wydział Informacji Sądowej, Oddział Finansowo-Budżetowy a także Oddział Administracyjno-Gospodarczy i Spraw Ogólnych.

Na dzień 1 stycznia 2022 r. w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Opolu orzekało 10 sędziów, po pięciu w obu Wydziałach Orzeczniczych oraz jeden asesor sądowy. Stan ten w trakcie roku uległ zmianie, albowiem dwóch sędziów przeszło w stan spoczynku - z dniem 1 kwietnia 2022 r. sędzia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego Marta Wojciechowska a z dniem 31 października 2022 r. Sędzia Naczelnego Sądu Administracyjnego orzekający w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Opolu Gerard Czech. Z kolei postanowieniem z dnia 30 marca 2022 r. Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej powołał pana Tomasza Judeckiego do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu. Pan sędzia WSA Tomasz Judecki odebrał akt powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego z rąk Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 26 kwietnia 2022 r. i orzeka w Wydziale I.

W związku z przejściem w stan spoczynku sędziego NSA Gerarda Czecha, który pełnił funkcję Wiceprezesa Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu i Przewodniczącego Wydziału I, do dnia 31 grudnia 2022 r. pozostawało nieobsadzone stanowisko Wiceprezesa WSA w Opolu. Przewodniczącą Wydziału I od 31 października 2022 r. jest sędzia WSA Marzena Łozowska.

W konsekwencji, na dzień 31 grudnia 2022 r. w WSA w Opolu służbę pełniło 9 sędziów oraz 1 asesor sądowy. Jeden sędzia WSA został oddelegowany do orzekania w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym we Wrocławiu od 1 lipca do 31 grudnia 2022 r. Faktyczna obsada osobowa sędziów wyniosła 6,96 etatu a asesora sądowego 0,88 etatu. W toku pozostaje nadal procedura obsadzenia wolnego stanowiska asesora sądowego.

Ponadto zatrudnionych było: 3 starszych referendarzy sądowych, 7 starszych asystentów sędziego, 1 asystent sędziego na zastępstwo, 18 pracowników w Wydziałach Orzeczniczych i Wydziale Informacji Sądowej (w tym 13 urzędników sądowych, 2 pracowników obsługi, 2 referentów stażystów oraz 1 pracownik na zastępstwo), 18 pracowników administracyjnych i obsługi (w tym 12 urzędników sądowych, 5 pracowników obsługi oraz 1 pracownik na zastępstwo).

Wpływ spraw i sposób ich załatwienia

Do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu w 2022 r. wpłynęły ogółem 893 sprawy, z tej liczby w repertorium SA zarejestrowano 759 skarg, w tym 30 sprzeciwów od decyzji, w repertorium SAB zarejestrowano 103 skargi na bezczynność i przewlekłość postępowania organów, ponadto zarejestrowano 21 spraw w repertorium SO i 10 wniosków w repertorium SPP (wnioski o przyznanie prawa pomocy złożone przed wszczęciem postępowania rozpoznawczego).

Z poprzedniego okresu sprawozdawczego pozostało do rozpoznania 347 spraw (SA i SAB), w tym 15 na bezczynność i przewlekłość postępowania organów. Łącznie do załatwienia w 2022 r. było 1240 skarg.

Z tej liczby sędziowie rozpoznali i załatwili na rozprawach oraz posiedzeniach niejawnych łącznie 978 skarg, z czego na rozprawach rozpoznano 422 sprawy, a na posiedzeniach niejawnych 556 spraw. Stanowi to 78,9% ogólnej liczby skarg do załatwienia, w tym 885 skarg na akty i inne czynności oraz sprzeciwy od decyzji, a także 93 skargi na bezczynność i przewlekłość postępowania organów. 10 spraw zostało zamkniętych.

Dokonując analizy ruchu spraw należy wskazać, że dotyczy ona wpływu i załatwień skarg na akty i inne czynności oraz sprzeciwów od decyzji, a także skarg na bezczynność i przewlekłość postępowania organów. Nie brano pod uwagę spraw i wniosków zarejestrowanych w repertorium SO i SPP o przyznanie prawa pomocy złożonych przed wszczęciem postępowania rozpoznawczego. Były one uwzględniane jedynie przy obliczaniu średniego miesięcznego wpływu, czasu oczekiwania na rozpoznanie sprawy i załatwienia przez sędziego.

Wydział I

Do właściwości Wydziału I należą sprawy z zakresu zobowiązań podatkowych, cen, ubezpieczeń majątkowych, gospodarki wodnej, spraw kapitałowych i bankowości, finansów publicznych, subwencji unijnych, funduszy strukturalnych i regulacji rynków branżowych oraz sprawy celne, a także sprawy z zakresu egzekucji administracyjnej świadczeń niepieniężnych, skarg na uchwały organów jednostek samorządowych, skarg organów nadzoru na uchwały organów jednostek samorządowych, rozstrzygnięć nadzorczych, prawa miejscowego organów rządowych, sporów kompetencyjnych, wykonania orzeczeń Sądu, interpretacji podatkowych i innych interpretacji,

bezczynności organów administracji publicznej oraz przewlekłości postępowania administracyjnego, jeżeli ich przedmiot dotyczy dziedzin wymienionych powyżej.

Według stanu na dzień 31 grudnia 2022 r. orzekają w tym Wydziale 4 sędziów WSA oraz jeden asesor sądowy. Faktyczna obsada sędziowska wyniosła 3,20 etatu, a asesorska 0,88 etatu. Zatrudniony był 1 referendarz sądowy.

Do Wydziału I wpłynęło w 2022 r. 406 spraw - 398 skarg na akty i inne czynności oraz sprzeciwy od decyzji, a także 8 skarg na bezczynność i przewlekłość postępowania organów. Średni miesięczny wpływ spraw na osobę wyniósł 71,3 spraw, a uwzględniając obsadę faktyczną - średnie obciążenie wpływem na osobę wyniosło 100,5 sprawy. Zaległość z poprzedniego roku wynosiła 204 sprawy. Łącznie do załatwienia było 610 skarg.

Do dnia 31 grudnia 2022 r., sędziowie i asesor sądowy rozpoznali i załatwili łącznie na rozprawach oraz posiedzeniach niejawnych 513 skarg z 610 ogólnej liczby skarg do załatwienia w tym Wydziale. Na rozprawach załatwiono łącznie 226 spraw, co stanowi 23,1% ogólnej liczby załatwień skarg w całym Sądzie. W 84 przypadkach skargę uwzględniono, co stanowi 19,9% załatwionych skarg na rozprawach w całym Sądzie, w 137 sprawach skargę oddalono (32,5%), a 5 skarg odrzucono (1,2%). Natomiast na posiedzeniach niejawnych załatwiono łącznie 287 spraw (29,3% ogólnej liczby załatwień skarg w całym Sądzie). W 56 przypadkach skargę uwzględniono, co stanowi 10,1% załatwionych skarg na posiedzeniach niejawnych w całym Sądzie, w 99 sprawach skargę oddalono (17,8%), w 127 przypadkach skargę odrzucono (22,8%), a 5 skarg załatwiono w inny sposób (0,9%). 3 sprawy zamknięto. Postępowanie zawieszono w 5 sprawach. Od wydanych orzeczeń wpłynęły 133 skargi kasacyjne, przy czym 3 zostały odrzucone.

Średni czas oczekiwania na załatwienie sprawy w 2022 r. wyniósł 2,75 miesiąca i w porównaniu do poprzedniego okresu sprawozdawczego uległ skróceniu o 1,08 miesiąca.

Sędziowie i asesor sądowy opanowali wpływ skarg w 126,4% (załatwiono 126,4% skarg w odniesieniu do liczby wpływu skarg w tym Wydziale w 2022 r.). Średnie załatwienie na osobę wyniosło 90,3 spraw, a uwzględniając obsadę faktyczną – 127,2 spraw.

Nierozpoznane pozostały 94 skargi, w tym licząc od daty pierwszego wpływu skargi do Sądu i uwzględniając poszczególne przedziały czasowe, na rozpoznanie oczekują: w przedziale powyżej 3 do 6 miesięcy - 20 skarg, powyżej 6 do 12 miesięcy –

6 skarg, powyżej 12 miesięcy do 2 lat – 6 skarg, powyżej 2 do 3 lat – 1 skarga i powyżej 3 lat – 8 skarg.

Zaległość na koniec roku 2022 w porównaniu do roku 2021 zmniejszyła się o 110 spraw.

Wydział II

Do właściwości Wydziału II należą sprawy z zakresu budownictwa, dróg, kolei, lotnictwa, żeglugi, działalności gospodarczej, ludności, geologii i górnictwa, gospodarki mieniem, energetyki, komunalizacji mienia, geodezji i kartografii, środowiska, edukacji, zagospodarowania przestrzennego, rolnictwa i leśnictwa, czynności i zajęć, wywłaszczeń, pracy, zdrowia, spraw mieszkaniowych, jakości, obronności, telemediów, samorządu terytorialnego, cudzoziemców, kościołów, przejęcia mienia, broni i materiałów wybuchowych, pomocy społecznej, zatrudnienia, kombatantów, kultury fizycznej, kultury i sztuki, własności przemysłowej, ochrony danych osobowych, informacji publicznej, ochrony informacji niejawnych, świadczeń w drodze wyjątku, funduszy emerytalnych, ubezpieczeń zdrowotnych oraz lustracji, a także sprawy z zakresu egzekucji administracyjnej świadczeń niepieniężnych, skarg na uchwały organów jednostek samorządowych, skarg organów nadzoru na uchwały organów jednostek samorządowych, rozstrzygnięć nadzorczych, prawa miejscowego organów rządowych, sporów kompetencyjnych, wykonania orzeczeń Sądu, bezczynności organów administracji publicznej oraz przewlekłości postępowania administracyjnego, jeżeli ich przedmiot dotyczy dziedzin wymienionych powyżej.

Według stanu na dzień 31 grudnia 2021 orzekało w tym Wydziale 5 sędziów WSA, faktyczna obsada sędziowska wyniosła 3,77 etatu. Zatrudnionych było także 2 referendarzy sądowych.

W Wydziale zarejestrowano w 2022 r. 456 spraw, w tym 361 skarg na akty i inne czynności oraz sprzeciwów od decyzji, a także 95 skarg na bezczynność i przewlekłość postępowania organów. Średni miesięczny wpływ na sędziego wyniósł po 96,6 spraw, a uwzględniając obsadę faktyczną średnie obciążenie wpływem na osobę wyniosło 128,1 spraw. Zaległość z poprzedniego okresu wynosiła 143 sprawy, w tym 15 na bezczynność i przewlekłość postępowania organów. Łącznie do załatwienia były 599 skarg.

Do dnia 31 grudnia 2022 r., sędziowie rozpoznali i załatwili łącznie na rozprawach oraz posiedzeniach niejawnych 465 skarg z ogólnej liczby 599 skarg do

załatwienia w tym Wydziale. Na rozprawach załatwiono łącznie 196 spraw, co stanowi 20% ogólnej liczby załatwień skarg w całym Sądzie. W 108 sprawach uwzględniono skargę, co stanowi 25,6% załatwionych skarg na rozprawach w całym Sądzie, w 74 sprawach skargę oddalono (17,5%), 9 skarg odrzucono (2,1%), a 5 załatwiono w inny sposób (1,2%). Natomiast na posiedzeniach niejawnych załatwiono 269 spraw (27,5% ogólnej liczby załatwień skarg w całym Sądzie). W 70 sprawach skargę uwzględniono co stanowi 12,6% załatwionych skarg na posiedzeniach niejawnych w całym Sądzie, 62 skargi oddalono (11,2%), 122 skargi odrzucono (21,9%), a 15 skarg załatwiono w inny sposób (2,7%). 7 spraw zamknięto. Postępowanie zawieszono w 10 sprawach. Od wydanych orzeczeń wpłynęło 109 skarg kasacyjnych, przy czym 11 z nich zostało odrzuconych.

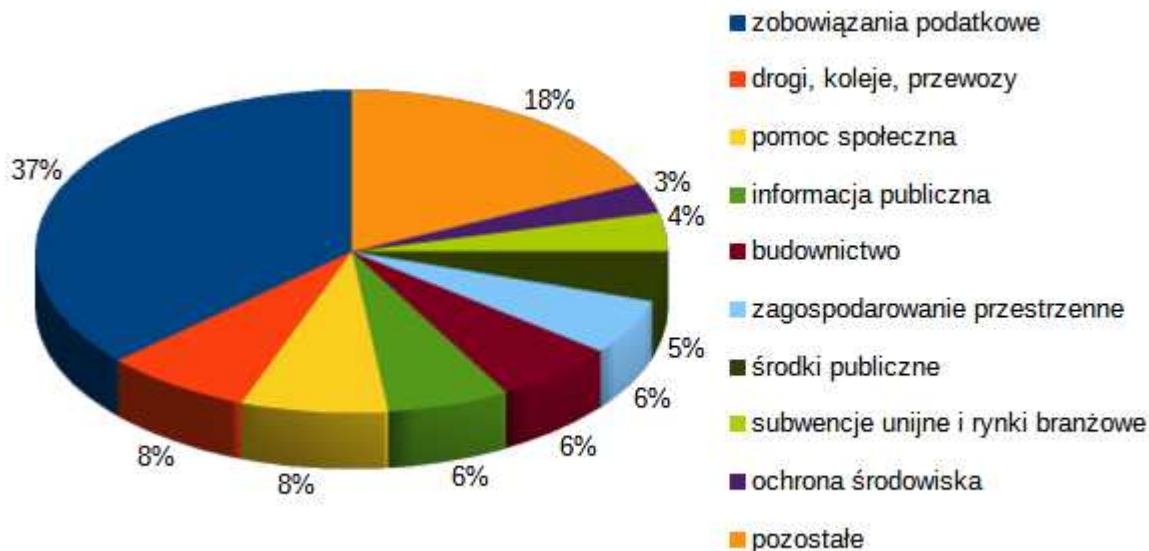
Średni czas oczekiwania na załatwienie sprawy w 2022 r. wyniósł 3,40 miesiąca i w porównaniu do poprzedniego okresu sprawozdawczego wydłużył się o 0,99 miesiąca.

Sędziowie opanowali wpływ skarg w 102% (załatwiono 102% skarg w odniesieniu do liczby wpływu skarg w tym Wydziale w 2022 r.). Średnie załatwienie na sędziego wyniosło 97,6 spraw, a uwzględniając obsadę faktyczną 129,4 spraw.

Do załatwienia pozostało 127 skarg, w tym licząc od daty pierwszego wpływu skargi do Sądu i uwzględniając poszczególne przedziały czasowe, na rozpoznanie oczekują: w przedziale powyżej 3 do 6 miesięcy - 25 skarg, w przedziale powyżej 6 do 12 miesięcy – 11 skarg, powyżej 12 miesięcy do 2 lat – 8 skarg, powyżej 2 do 3 lat – 1 skarga oraz powyżej 3 lat – 4 skargi.

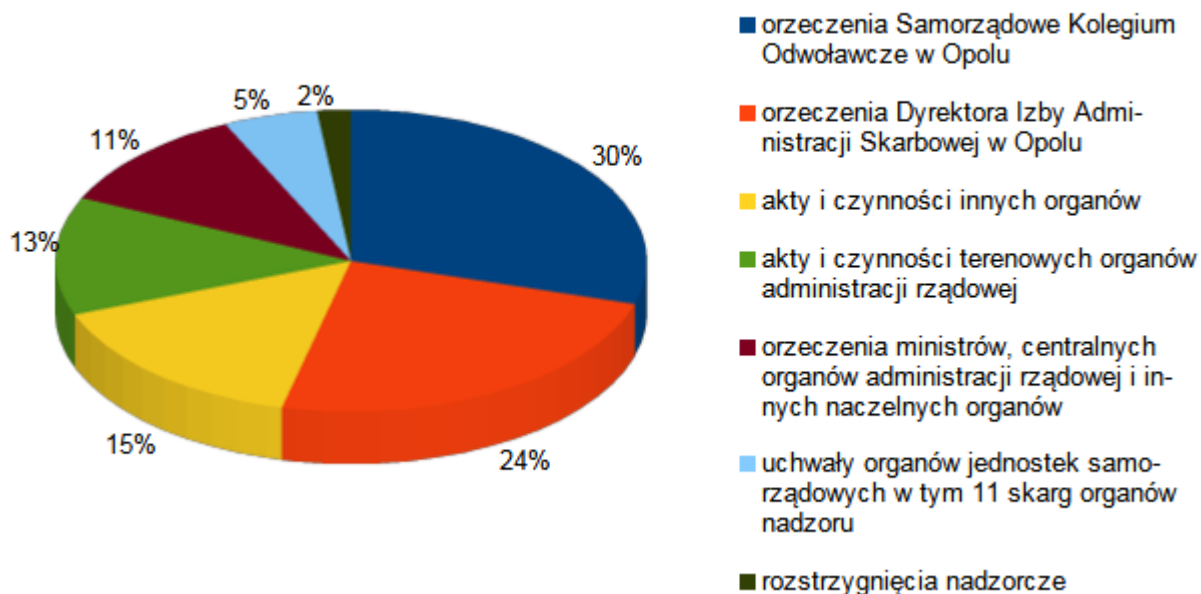
Zaległość na koniec roku 2022 zmniejszyła się o 16 spraw w porównaniu do poprzedniego okresu sprawozdawczego.

Dokonując analizy wpływu spraw do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu w 2022 r., należy wskazać, że wpływ skarg w ujęciu przedmiotowym kształtował się następująco: zobowiązania podatkowe (317), drogi, koleje, przewozy (65), pomoc społeczna (65), informacja publiczna (54), budownictwo (54), zagospodarowanie przestrzenne (48), środki publiczne (44), subwencje unijne i rynki branżowe (33), ochrona środowiska (26), pozostałe (156). **[wykres 1]**

Wykres 1. Wpływ skarg w ujęciu przedmiotowym

Największa liczba skarg została złożona na orzeczenia Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Opolu (225). Następnie, najliczniej zaskarżane były orzeczenia Dyrektora Izby Administracji Skarbowej w Opolu (183). Poza tym, wniesiono 117 skarg na akty i czynności innych organów, 96 skarg na akty i czynności terenowych organów administracji rządowej oraz 85 skarg na orzeczenia ministrów, centralnych organów administracji rządowej i innych naczelnych organów. Zaskarżono 39 uchwał organów jednostek samorządowych /w tym 11 skarg organów nadzoru/ oraz 14 rozstrzygnięć nadzorczych. **[wykres 2]**

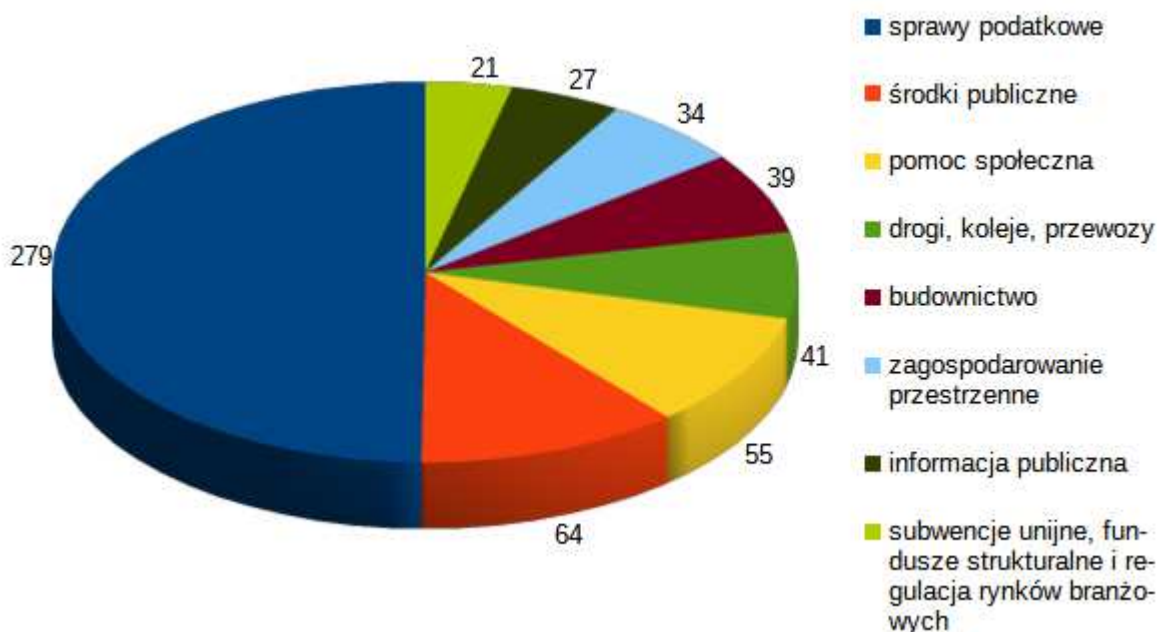

Wykres 2. Wpływ skarg ze względu na organ wydający zaskarżone orzeczenie

Analizując załatwienia spraw w Sądzie w roku 2022 można zauważyć, że najliczniejszą grupę spraw spośród załatwionych wyrokiem w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Opolu stanowią sprawy podatkowe – 40,4%. W tym zakresie rozpoznano 279 skarg, uwzględniając 86.

Następnie najczęściej rozpoznawane były sprawy w przedmiocie:

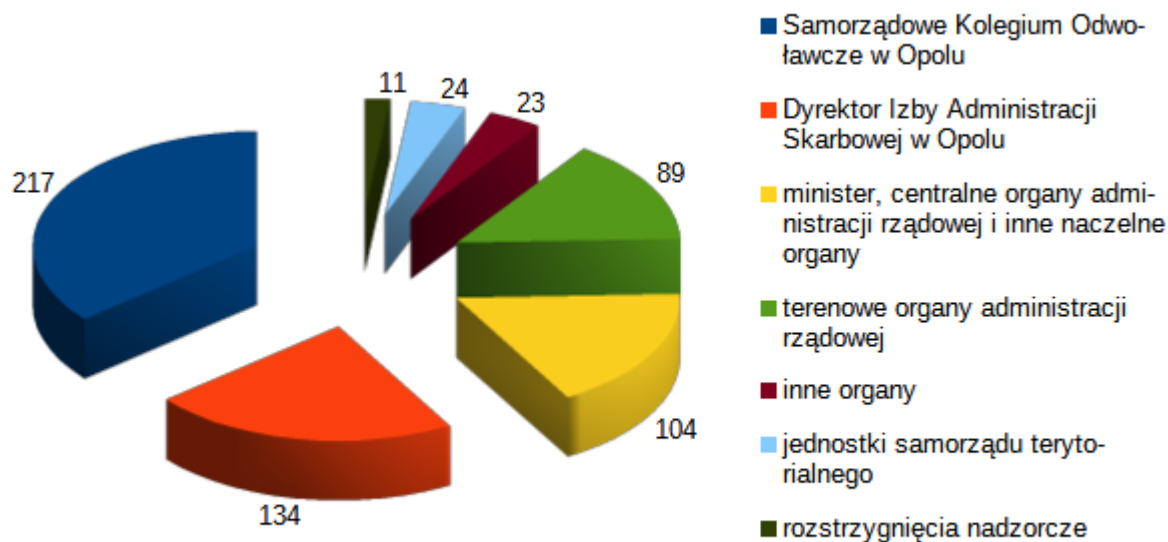
- środków publicznych, które stanowią 9,3% spraw. Rozstrzygnięto 64 sprawy, w tym uwzględniono 38 skarg;
- pomocy społecznej, które stanowią 8,0% spraw. Rozstrzygnięto 55 spraw, w tym uwzględniono 29 skarg;
- dróg, kolei, przewozów, które stanowią 5,9% spraw. Rozstrzygnięto 41 spraw, w tym uwzględniono 13 skarg;
- budownictwa, które stanowią 5,7% spraw. Rozstrzygnięto 39 spraw, w tym uwzględniono 18 skarg;
- zagospodarowania przestrzennego, które stanowią 4,9% spraw. Rozstrzygnięto 34 sprawy, w tym uwzględniono 19;
- informacji publicznej, które stanowią 3,9% spraw. Rozstrzygnięto 27 spraw, w tym uwzględniono 21 skarg;
- subwencji unijnych, funduszy strukturalnych i regulacji rynków branżowych, które stanowią 3,0% spraw. Rozstrzygnięto 21 spraw, w tym uwzględniono 6 skarg. **[wykres 3]**

Wykres 3. Najczęściej rozpatrywane sprawy w ujęciu przedmiotowym

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Opolu w 2022 r. załatwił wyrokiem:

- 217 skarg na akty i inne czynności Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Opolu, w tym skargę uwzględniono w 82 przypadkach (37,8%);
- 134 skargi na akty i inne czynności Dyrektora Izby Administracji Skarbowej w Opolu, w tym skargę uwzględniono w 28 przypadkach (20,9%);
- 104 skargi na akty i inne czynności ministrów, centralnych organów administracji rządowej i innych naczelnych organów, w tym skargę uwzględniono w 63 przypadkach (60,6%);
- 89 skarg na akty i czynności terenowych organów administracji rządowej, w tym skargę uwzględniono w 53 przypadkach (59,6%);
- 71 skarg na akty i czynności innych organów, w tym uwzględniono skargę w 34 przypadkach (47,9%);
- 24 skargi na uchwały organów jednostek samorządu terytorialnego /liczba ta zawiera 7 skarg organów nadzoru/, w tym skargę uwzględniono w 18 przypadkach (75,0%);
- 11 rozstrzygnięć nadzorczych, w tym skargę uwzględniono w 8 przypadkach (72,7%). **[wykres 4]**

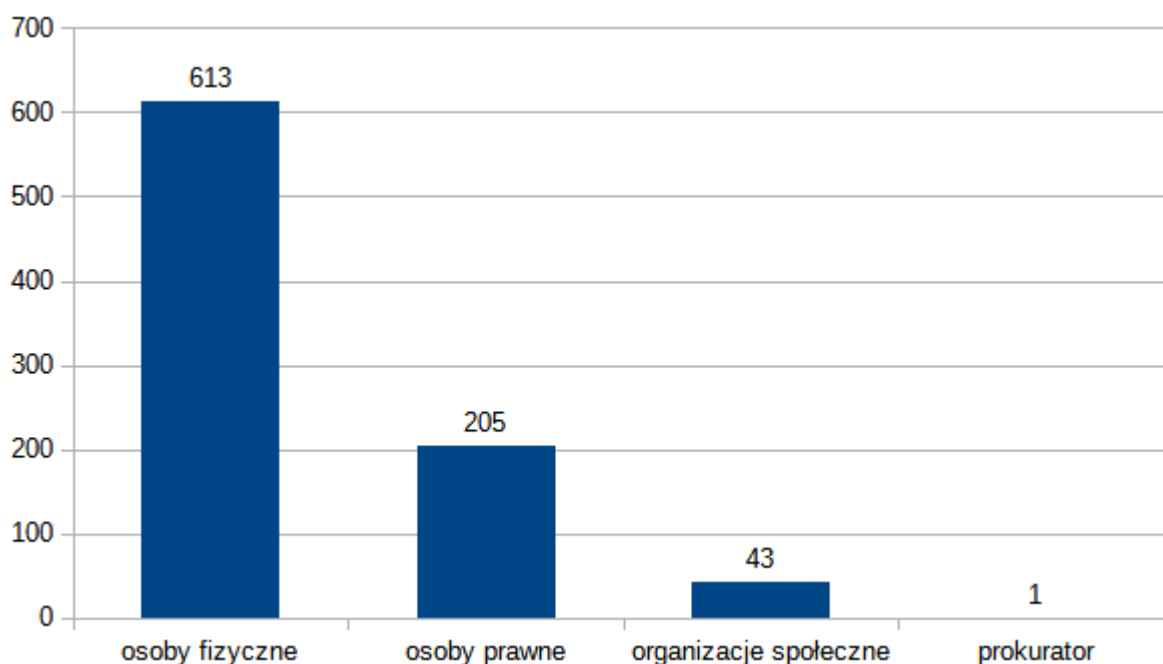
Wykres 4. Załatwienie spraw wyrokiem, ze względu na organ wydający zaskarżone orzeczenie

W porównaniu z poprzednim okresem sprawozdawczym wzrósł wskaźnik uwzględnionych na rozprawie skarg na akty i czynności oraz na bezczynność organów z 44,3% do 47,6% w 2022 r.

Należy również wskazać, że w 2022 r. załatwiono w postępowaniu uproszczonym 193 sprawy, co stanowi 19,7% ogólnej liczby załatwień skarg w całym Sądzie, w tym uwzględniono 88 skarg, oddalono 97 skarg, a 8 załatwiono w inny sposób.

W analizowanym okresie sprawozdawczym wpłynęło 30 spraw ze sprzeciwu od decyzji. Rozpoznano 34 sprawy, w tym uwzględniono 2, oddalono 22, odrzucono 9, a 1 załatwiono w inny sposób.

Na ogólną liczbę 862 skarg osoby fizyczne wniosły ich 613, osoby prawne 205, organizacje społeczne 43, a 1 skarga wpłynęła od prokuratora. **[wykres 5]**

Wykres 5. Wpływ skarg w ujęciu podmiotowym ze względu na osoby skarżące

Przed Sądem wystąpiło 345 pełnomocników organów administracji państwowej, 205 adwokatów jako pełnomocników skarżących i uczestników postępowania, 216 radców prawnych jako pełnomocników skarżących i uczestników postępowania, 90 doradców podatkowych oraz 1 prokurator.

Średni czas oczekiwania na załatwienie sprawy w 2022 r. wyniósł 3,10 miesiąca pozostał na podobnym poziomie w porównaniu do poprzedniego okresu sprawozdawczego, w którym wyniósł 3,07 miesiąca.

Podsumowując, terminowość załatwiania spraw, licząc od daty wpływu sprawy w danym lub poprzednim okresie sprawozdawczym do jej załatwienia i uwzględniając poszczególne przedziały czasowe, kształtowała się następująco: w okresie do 2 miesięcy załatwiono 280 skarg, powyżej 2 do 3 miesięcy – 299 skarg, powyżej 3 do 4 miesięcy – 127 skarg, powyżej 4 do 6 miesięcy - 156 skarg, powyżej 6 do 12 miesięcy 90 skarg, powyżej 12 miesięcy do 24 miesięcy - 19 skarg i powyżej 24 miesięcy 17 skarg.

Zaległość na koniec 2022 r. w porównaniu do 2021 r. zmniejszyła się o 126 spraw, z tego w Wydziale I o 110 spraw, a w Wydziale II o 16 spraw.

Sędziowie sporządzili w ustawowym 14-dniowym terminie 827 uzasadnień orzeczeń kończących postępowanie w sprawie, a 64 uzasadnienia sporządzono po terminie. W 2 przypadkach przedłużono termin do sporządzenia uzasadnienia w trybie art. 141 § 2a P.p.s.a.

Od wydanych orzeczeń wpłynęły 242 skargi kasacyjne, przy czym 14 takich skarg zostało odrzuconych przez Sąd. Najczęstszą przyczyną odrzucenia było złożenie skargi kasacyjnej po terminie, nieusunięcie braków formalnych, nieopłacenie skargi kasacyjnej albo naruszenie obowiązku przymusu adwokackiego.

Reasumując sędziowie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu opanowali wpływ skarg w 113,5%. Na dzień 31 grudnia 2022 r. pozostało do załatwienia 221 skarg, co stanowi około 3 – krotność miesięcznego wpływu skarg do Sądu.

Wybrane zagadnienia z orzecznictwa z zakresu zobowiązań podatkowych

W sprawie o sygn. akt I SA/Op 26/22 (wyrok z dnia 6 kwietnia 2022 r.) Sąd uchylił zaskarżoną decyzję, w której organ przyjął, że kwestionowanych transakcji sprzedaży maku niebieskiego wraz z usługą transportu do kontrahenta nie można uznać za wewnątrzwspólnotową dostawę towarów z uwagi na brak spełnienia warunków do zastosowania preferencyjnej 0% stawki przy WDT, gdyż nie doszło do dostarczenia ww. towaru na rzecz oznaczonego w fakturze nabywcy - stwierdzając, że wyrok Trybunału Sprawiedliwości UE z 17 października 2019 r. w sprawie C-653/18 ma wpływ na wynik postępowania podatkowego w niniejszej sprawie. Organy wadliwie bowiem – w kontekście też tego wyroku – zinterpretowały zasadę proporcjonalności i neutralności tego podatku.

Powołany wyrok TSUE (sygn. C-653/18), będący odpowiedzią na pytanie prejudycjalne skierowane przez Naczelny Sąd Administracyjny, dotyczy prawa do zastosowania 0% stawki podatku VAT w przypadku eksportu towarów, czyli wywozu towarów poza terytorium UE. W wyroku tym TSUE zajął stanowisko, że jeżeli zostanie udowodnione, iż towary zostały sprzedane, wysłane i fizycznie opuściły terytorium Unii Europejskiej, to dostawa towarów w ramach eksportu miała miejsce, niezależnie od okoliczności ustalenia faktycznych nabywców tych towarów. Niemniej jednak, TSUE wyraźnie wskazał, że nie przysługuje stawka 0%, gdy w ramach eksportu dojdzie do popełnienia oszustwa podatkowego, o którym podatnik wiedział lub powinien był wiedzieć. Zatem TSUE wskazał, że poza dokumentami potwierdzającymi wywóz towarów poza terytorium Unii Europejskiej, podatnicy powinni również dochować należytej staranności w kontaktach ze swoimi kontrahentami. Oznacza to, że jeżeli po stronie eksportera pojawią się wątpliwości co do uczciwości swoich kontrahentów, to powinni zachować szczególną ostrożność w relacjach biznesowych z nimi. Ponadto, TSUE wskazał, że jeżeli organy podatkowe nawet udowodnią, że eksport nie miał miejsca, to organy podatkowe nie są uprawnione do automatycznego zakwalifikowania takich dostaw jako krajowych, stosując stawkę krajową VAT. W ocenie TSUE, w takim przypadku transakcja powinna być uznana za niepodlegającą opodatkowaniu VAT, co oznacza również brak prawa do odliczenia podatku naliczonego.

W ocenie Sądu wprawdzie przywołane orzeczenie TSUE bezpośrednio dotyczy wykładni przepisów dyrektywy, regulujących zwolnienie z opodatkowania (w prawie krajowym - zastosowanie stawki podatku 0%) w przypadku eksportu towarów, jednak wyrażone w nim poglądy są na tyle uniwersalne, że należy odnosić je również do

przesłanek stosowania stawki 0% przy transakcjach WDT. W jednym i drugim przypadku przesłanki zastosowania preferencyjnej stawki podatku są bowiem zbliżone.

Jeśli zatem towary zostały wywiezione, a po dokonaniu wywozu organy stwierdziły, że ich nabywcą nie była osoba wskazana w fakturze, lecz inny niezidentyfikowany podmiot (a to wynika z niekwestionowanego w sprawie stanu faktycznego), należy odmówić zastosowania stawki podatku 0% tylko wtedy, gdy brak ustalenia rzeczywistego nabywcy uniemożliwia wykazanie, że dana transakcja stanowi dostawę towarów lub jeżeli zostanie stwierdzone, że podatnik nie działał w dobrej wierze (przy dochowaniu należytej staranności). Ponadto, nawet wówczas, gdy zostanie stwierdzony brak podstaw do zastosowania preferencyjnej stawki podatku, transakcja taka nie może być opodatkowana według stawki właściwej dla dostawy krajowej (jak uczyniły to organy w niniejszej sprawie), a winna zostać uznana za niepodlegającą opodatkowaniu, a zatem niedającą też prawa do odliczenia.

W wyroku z dnia 28 września 2022 r., sygn. akt I SA/Op 211/22 Sąd wypowiedział się w zakresie możliwości badania zgodności przepisów ustawowych ustanawiających zwolnienia w podatku od nieruchomości z przepisami Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej dotyczącymi udzielenia pomocy publicznej.

Analizując stan faktyczny sprawy, Sąd wskazał, iż mając na uwadze, że w rozpatrywanej sprawie nie występował podmiot powołujący się, na bezpośredni skutek zakazu przyznawania pomocy, o którym mowa w art. 108 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, brak było podstaw do bezpośredniego zastosowania tego przepisu (art. 108 ust. 3). Skarżąca, ani żaden podmiot mogący zostać uznany za konkurencyjny wobec Skarżącej nie domagał się wyciągnięcia przez Sąd konsekwencji z niedopełnienia obowiązku notyfikacyjnego. Z przywołanego w uzasadnieniu wyroku orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości wynika, co prawda, że sądy krajowe są nie tylko uprawnione, ale i zobowiązane do badania, czy pomoc państwa została przyznana zgodnie z prawem, a w razie stwierdzenia bezprawności tej pomocy – podjęcia środków, zgodnie z prawem krajowym, zapobiegających wypłaceniu tej pomocy, ale dotyczy to sytuacji, w których bezpośrednio zastosowanie znajduje art. 108 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. To jest postępowanie w sprawach, w których o ochronę sądową ubiega się konkretny podmiot, np. konkurenci podmiotu, który uzyskał lub na zmierza do uzyskania bezprawnej pomocy publicznej. Mając powyższe na uwadze, w ocenie Sądu w rozpoznawanej sprawie organ niezasadnie powołał się na orzecznictwo TSUE dotyczące obowiązku czuwania nie tylko przez sądy, ale również przez inne organy państwa nad ochroną praw jednostek przed

ewentualnym naruszeniem zakazu wyrażonego w art. 108 ust. 3 Traktatu. Celem przepisu art. 108 ust. 3 Traktatu jest bowiem ochrona jednostki, która powołuje się na naruszenie prawa unijnego przez udzielenie innemu podmiotowi niedozwolonej pomocy publicznej. Przepis art. 108 ust. 3 nie służy natomiast generalnemu ograniczaniu uprawnień indywidualnych wynikających z powszechnie obowiązujących przepisów prawa. Sąd zauważył, że dokonana w rozpoznawanej sprawie przez organy kontrola dotyczyła ustawy jako aktu prawa powszechnie obowiązującego. W ocenie Sądu prawnej podstawy kompetencji organu samorządowego do oceny obowiązującego przepisu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych nie stanowi również ustawa z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących prawa pomocy publicznej (Dz. U. z 2021 r. poz. 743, z późn. zm.).

W rezultacie Sąd zakwestionował, uprawnienia organu samorządowego do dokonania generalnej, w tym proceduralnej oceny zgodności z prawem unijnym ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Podkreślił przy tym, że efektem przyjętej przez organy w rozpoznawanej sprawie wykładni przepisów prawa, jest wyeliminowanie przez organ administracji samorządowej, w procedurze stosowania prawa, przepisu ustawowego powszechnie obowiązującego, którego zastosowanie nie wiąże się zastosowaniem uznania administracyjnego. Brzmienie przepisu art. 7 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy o podatkach i opłatach lokalnych nie pozostawia wątpliwości, że zwolnienie z opodatkowania nieruchomości wchodzących w skład infrastruktury kolejowej jest uzależnione, tylko i wyłącznie, od spełnienia dwóch przesłanek wynikających z treści tego przepisu. W ocenie Sądu nie zaistniały też przesłanki pozwalające na bezpośrednie zastosowanie art. 108 ust. 3 Traktatu.

W sprawie o sygn. akt I SA/Op 302/22 z dnia 30 listopada 2022 r. przedmiotem rozważań Sądu była kwestia dopuszczalności drogi sądowej od rozstrzygnięcia instytucji pośredniczącej wydanego w postępowaniu toczącym się na podstawie ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014-2020 (Dz. U. z 2020 r. poz. 818) (ustawa wdrożeniowa).

W przedmiotowej sprawie, zaskarżone do Sądu rozstrzygnięcie, zapadło w sytuacji gdy najpierw wnioskodawca – na podstawie art. 56 ust. 2 pkt 1 ustawy wdrożeniowej – został poinformowany przez instytucję pośredniczącą o zmianie rozstrzygnięcia w przedmiocie negatywnej oceny projektu, a następnie, po dokonaniu oceny tego samego projektu przez innych ekspertów, instytucja pośrednicząca poinformowała wnioskodawcę, że wniosek o dofinansowanie projektu Skarżącego

został oceniony negatywnie (ponownie oceniony negatywnie) oraz pouczyła o prawie wniesienia skargi bezpośrednio do sądu administracyjnego.

Czyniąc rozważania w kwestii dopuszczalności drogi sądowej, Sąd wskazał, że ponowna ocena projektu została uregulowana w art. 58 ustawy wdrożeniowej. Zgodnie z art. 58 ust. 2 w przypadku uwzględnienia protestu właściwa instytucja, o której mowa w art. 55, może: 1) odpowiednio skierować projekt do właściwego etapu oceny albo dokonać aktualizacji listy, o której mowa w art. 46 ust. 3, informując o tym wnioskodawcę, albo 2) przekazać sprawę, o której mowa w art. 39 ust. 1, w celu przeprowadzenia ponownego oceny projektu, jeżeli stwierdzi, że doszło do naruszeń obowiązujących procedur i konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na wynik oceny, informując wnioskodawcę na piśmie o przekazaniu sprawy. Zatem jednym ze sposobów uwzględnienia protestu, przez instytucję zarządzającą jest przekazanie sprawy instytucji, o której mowa w art. 39 ust. 1 (instytucji pośredniczącej), w celu przeprowadzenia ponownej oceny projektu. Sąd wskazał, że w ramach rozstrzygnięć podejmowanych przez instytucję pośredniczącą nie przewidziano możliwości, analogicznych jak w przypadku rozstrzygnięć podejmowanych przez organ II instancyjny właściwy do rozpatrzenia protestu. Na skutek protestu Skarżącej Instytucja Pośrednicząca wydała rozstrzygnięcie, w którym jako podstawę wskazano art. 56 ustawy wdrożeniowej. Jednak jak wynika z akt sprawy rozstrzygnięcie to, pomimo wskazania, iż jego skutkiem jest skierowanie projektu do właściwego etapu oceny, było rozstrzygnięciem o charakterze quasi kasatoryjnym. W konsekwencji podjęta następnie analiza wniosku Skarżącej nie stanowiła, zdaniem Sądu, fazy instancyjnego postępowania kontrolnego wobec pierwotnego rozstrzygnięcia, lecz niezajdujące oparcia w przepisach ustawy powtórzenie pierwotnej fazy rozpoznania wniosku. Rozstrzygnięcie z 2 września 2022 r. nie miało zatem charakteru negatywnej ponownej oceny projektu rozumieniu przepisów ustawy wdrożeniowej. Nie został bowiem zachowany tryb instancyjny wynikający z art. 58 ustawy wdrożeniowej. W ocenie Sądu warunkiem wniesienia skargi bezpośrednio do sądu, jest uprzednie wydanie rozstrzygnięcia w trybie instancyjnym. Dopiero rozpatrzenie protestu przez właściwą instytucję (w tym przypadku Zarząd Województwa Opolskiego) i wydanie rozstrzygnięcia w oparciu o art. 58 ust. 2 pkt 2 ustawy otwiera w przyszłości drogę do bezpośredniego zaskarżenia kolejnego w sprawie rozstrzygnięcia, bez uprzedniego wnoszenia protestu (takie rozstrzygnięcie – informacja organu, stanowi ponowną ocenę projektu w rozumieniu przepisów ustawy wdrożeniowej). Takie rozstrzygnięcie nie zostało wydane w rozpatrywanej sprawie. Rozstrzygnięcia organu właściwego do

rozstrzygnięcia protestu, nie mogą, w ocenie Sądu, zastąpić czynności organu I instancji podejmowane w trybie autokontroli, tym bardziej, że art. 56 ust. 2 ustawy wdrożeniowej nie przewiduje podjęcia przez instytucję pośredniczącą rozstrzygnięcia o charakterze kasatoryjnym. Ponowna negatywna ocena projektu, od której przysługuje bezpośrednio skarga do sądu, to ocena przeprowadzona z zachowaniem trybu określonego w art. 58 ustawy wdrożeniowej, to informacja wydana na podstawie art. 58 ust. 4 pkt 2 w związku z ust. 3 i ust. 2 pkt 2 ustawy wdrożeniowej. Powyższe w ocenie Sądu potwierdza także umiejscowienie regulacji dotyczących ponownej oceny projektu w art. 58 ustawy, które jest wyrazem związku funkcjonalnego tej oceny z rozstrzygnięciem wydanym w trybie art. 58 ust. 2 pkt 2 ustawy wdrożeniowej.

W ocenie Sądu pismo informujące o negatywnej ocenie projektu przeprowadzonej przez innych ekspertów, nie mogło zostać uznane również za nieuwzględnienie protestu, o którym mowa w art. 58 ust. 1 pkt 2 ustawy wdrożeniowej. Jak wynika z akt sprawy, w tym z Regulaminu konkursu, instytucja pośrednicząca nie była instytucją właściwą do rozpatrywania protestu. Z akt sprawy nie wynikało również, aby czynności podjęte przez instytucję pośredniczącą miały charakter rozpatrzenia protestu.

Mając powyższe na uwadze, pismo informujące o negatywnej ocenie projektu dokonanej przez innych ekspertów, nie stanowiło, w ocenie Sądu, żadnego z aktów, o jakich mowa w art. 61 ust. 1 ustawy wdrożeniowej. W związku z powyższym, skarga podlegała odrzuceniu na podstawie art. 58 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2022 r. poz. 329, z późn. zm.), dalej w skrócie P.p.s.a w zw. z art. 61 ust. 1 i art. 64 ustawy wdrożeniowej. W sprawie o sygn. akt I SA/Op 78/22, Sąd wyrokiem z dnia 8 czerwca 2022 r. uchylił na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit. a i art. 135 P.p.s.a. zarówno zaskarżone postanowienie Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Opolu z dnia 20 grudnia 2021 r., w przedmiocie zaliczenia wpłaty na poczet zaległości z tytułu opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi za maj i czerwiec 2021 r., jak i poprzedzające je postanowienie organu I instancji.

W uzasadnieniu wyroku Sąd odniósł się do przeciwstawnych stanowisk obu stron postępowania sądowego, co do charakteru decyzji określającej wysokość podwyższonej opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi, deklaratoryjnej - jak wywodzą organy obu instancji, czy też konstytutywnej - jak twierdzi skarżąca, i stwierdził, że niezbędnym jest dokonanie analizy spornego uregulowania art. 6ka ust. 3 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz.

U. z 2021 r. poz. 888), dalej jako - u.c.p.g., a także poprzedzającego tę regulację art. 6o ust. 1 u.c.p.g., w powiązaniu z odpowiednimi regulacjami art. 21 § 1, 2 i 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2021 r. poz. 1540), dalej w skrócie O.p.

W ocenie Sądu przepis art. 6o ust. 1 u.c.p.g. uprawnia organ do określenia opłaty, w przypadku, gdy właściciel nieruchomości nie stosuje się do obowiązków wynikających z ustawy bądź naliczył opłatę w nieprawidłowej wysokości, czy też nie dokonał korekty deklaracji np. w sytuacji, gdy faktyczna ilość odebranych odpadów jest odmienna od zadeklarowanej. W wypadku stwierdzenia rozbieżności organ zobowiązany jest ustalić prawidłową wysokość opłaty za okresy, w którym powstał i uległ konkretyzacji obowiązek jej uiszczenia. Po doręczeniu decyzji, o której mowa w ust. 1, złożenie deklaracji nie jest dopuszczalne, jeżeli nie następuje zmiana danych niezbędnych do określenia wysokości tej opłaty, w tym stawki opłaty (por. art. 6o ust.3 u.c.p.g.), a określona w niej wysokość opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi, obowiązuje do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym następuje zmiana danych niezbędnych do określenia jej wysokości (por. art. 6o ust. 2 u.c.p.g.).

Niewątpliwie zatem, decyzja określająca na podstawie art. 6o ust. 1 u.c.p.g. wysokość opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi, ma charakter deklaratoryjny i odpowiada częściowo treści art. 21 § 3, w związku z art. 21 § 2 O.p., według którego w razie niezłożenia deklaracji, bądź też stwierdzenia, że wysokość zobowiązania jest inna niż wynikająca z deklaracji organ podatkowy wydaje decyzję, w której określa wysokość zobowiązania podatkowego. Potwierdza ona jedynie moment powstania obowiązku uiszczenia opłaty, jej prawidłową wysokość, a także osobę zobowiązaną do jej uiszczenia.

Odmienny natomiast charakter, na co słusznie wskazała skarżąca, ma zdaniem Sądu, wydana na podstawie art. 6ka ust. 3 u.c.p.g. decyzja dotycząca uiszczenia opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi według stawki podwyższonej.

W myśl tego przepisu, w przypadku niedopełnienia przez właściciela nieruchomości obowiązku selektywnego zbierania odpadów komunalnych podmiot odbierający odpady komunalne przyjmuje je jako niesegregowane (zmieszane) odpady komunalne i powiadamia o tym wójta, burmistrza lub prezydenta miasta oraz właściciela nieruchomości. Jak stanowi art. 6ka ust. 2 u.c.p.g. wójt, burmistrz lub prezydent miasta na podstawie powiadomienia, o którym mowa w ust. 1, wszczyna postępowanie w sprawie określenia wysokości opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi. Zgodnie natomiast z art. 6ka ust. 3 u.c.p.g. wójt, burmistrz lub prezydent miasta określa,

w drodze decyzji, wysokość opłaty za gospodarowanie odpadami komunalnymi za miesiąc lub miesiące, a w przypadku nieruchomości, o których mowa w art. 6j ust. 3b, za rok, w których nie dopełniono obowiązku selektywnego zbierania odpadów komunalnych, stosując wysokość stawki opłaty podwyższonej, o której mowa w art. 6k ust. 3.

Sąd podniósł, że powołany art. 6ka u.c.p.g. określa więc konsekwencje niedopełnienia przez właściciela nieruchomości obowiązku selektywnego zbierania odpadów komunalnych. Obowiązek powyższy wynika z art. 5 ust. 1 pkt 3 u.c.p.g., zgodnie z którym właściciele nieruchomości zapewniają utrzymanie czystości i porządku przez zbieranie w sposób selektywny powstałych na terenie nieruchomości odpadów komunalnych w zgodzie z wymaganiami określonymi w regulaminie oraz sposobem określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 4a ust. 1 u.c.p.g.

Przesłanką uzasadniającą wydanie ww. decyzji jest zatem wykazanie, na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego niedopełnienia przez właściciela nieruchomości obowiązku selektywnego zbierania odpadów komunalnych. W odróżnieniu zatem od decyzji, o której mowa w art. 6o ust. 1 u.c.p.g., w przypadku decyzji opartej o art. 6ka u.c.p.g., podstawą do jej wydania jest stwierdzenie przez organ, że pomimo zadeklarowania przez dany podmiot w ramach złożonej przez niego deklaracji, o której mowa w art. 6m ust. 1 u.c.p.g. selektywnego zbierania odpadów komunalnych, w rzeczywistości nie wywiązuje się on z tego obowiązku.

Co więcej, decyzja ta nie ma charakteru otwartego, bowiem wydawana jest na określony czas, tj. za okres w którym właściciel nieruchomości faktycznie niesegregował odpadów. Oznacza to, że decyzji z art. 6ka ust. 3 u.c.p.g. nie można wydać na czas przyszły do czasu zmiany deklaracji przez właściciela bądź zmiany stawki, jak ma to miejsce w przypadku decyzji opartej o regulację art. 6o ust. 1 u.c.p.g.

Zdaniem Sądu wynika to z samego charakteru decyzji dotyczącej nałożenia na dany podmiot obowiązku uiszczenia stawki opłaty podwyższonej, o której mowa w art. 6k ust. 3 u.c.p.g.

Wskazując zatem na specyfikę regulacji art. 6ka ust. 1 u.c.p.g., w ocenie Sądu, pomimo użycia przez ustawodawcę w jej brzmieniu zwrotu „określa, w drodze decyzji”, w odróżnieniu do decyzji opartych o regulację art. 6o ust. 1 u.c.p.g., określenie wysokości podwyższonej opłaty, ma charakter konstytutywny. Dopiero bowiem z decyzji organu wynika zarówno obowiązek jej uiszczenia, jej wysokość, a także okres przez który będzie ona obowiązywała. Nie eliminuje ona również samej deklaracji złożonej przez właściciela nieruchomości i zawartych w niej danych, ale wręcz uwzględnia

wykazaną w niej wysokość opłaty miesięcznej, podwyższając ją jedynie zgodnie ze wskazaniami zawartymi w stosownej uchwale gminy.

W uzasadnieniu wyroku z dnia 9 grudnia 2022 r., sygn. akt I SA/Op 311/22 przedmiotem rozważań Sądu był zakres odpowiedzialności płatnika w przypadku niepobrania podatku u źródła z tytułu wypłaconej dywidendy. W ocenie Sądu przesłanki zastosowania zwolnienia z podatku dochodowego dla dochodów (przychodów) z tytułu udziału w zyskach osób prawnych zostały wymienione w art. 22 ust. 4, 4c, 6, art. 22b i obowiązującym od dnia 1 stycznia 2016 r. art. 22c ustawy o CIT. Natomiast warunki, od których spełnienia uzależnione jest uprawnienie do niepobierania podatku dochodowego przez płatników w zw. z zastosowaniem ww. zwolnienia zostały uregulowane w art. 26 ust. 1, 1c i 1f ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1800), dalej w skrócie u.p.d.o.p. Adresatami pierwszej z wymienionych wyżej grup przepisów (tj. art. 22 ust. 4, 4c, 6, art. 22b i art. 22c ustawy) są podatnicy uzyskujący dywidendy oraz inne dochody (przychody), z tytułu udziału w zyskach osób prawnych, natomiast adresatami drugiej z ww. grup przepisów (tj. art. 26 ust. 1, 1c i 1f u.p.d.o.p.) są płatnicy tego podatku. Obowiązki podatników, które muszą zostać spełnione w celu zastosowania zwolnienia z podatku dochodowego od dochodów (przychodów) z tytułu udziału w zyskach osób prawnych, zostały uregulowane w odrębny sposób od obowiązków płatników, od których wypełnienia uzależnione jest uprawnienie do niepobierania podatku CIT w związku z zastosowaniem ww. zwolnienia. Sąd podniósł, że jak wynika z powyższego zestawienia, przepis art. 22c ustawy o CIT należy do grupy przepisów regulujących warunki zwolnienia z podatku dochodowego dla dochodów (przychodów) z tytułu udziału w zyskach osób prawnych. Adresatem tego przepisu są niewątpliwie podatnicy uzyskujący dochody (przychody) z tytułu udziału w zyskach osób prawnych. Przepis ten nie został natomiast skierowany do płatników podatku od ww. dochodów (przychodów), w związku z czym nie może być źródłem jakichkolwiek obowiązków, które na nich spoczywają. Z tych przyczyn, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Opolu stwierdził, że zaskarżone rozstrzygnięcie, jako sprzeczne z prawem, podlegało uchyleniu na podstawie art. 145 § pkt 1 lit. a i lit. c P.p.s.a.

W sprawie o sygn. akt I SA/Op 562/21 (wyrok z dnia 2 marca 2022 r.) Sąd oddalił skargę skarżącego, na postanowienie organu odwoławczego wydanego w przedmiocie odmowy wydania zaświadczenia o niezaleganiu w podatkach stwierdzając, że z uwagi na charakter przedmiotowego postępowania brak jest podstaw do uwzględnienia argumentacji skarżącego, że wobec sporu co do istnienia zaległości, organ podatkowy

zobowiązany był, na podstawie art. 201 § 1 pkt 2 Ordynacji podatkowej, do zawieszenia postępowania o wydanie zaświadczenia o niezaleganiu w podatkach do czasu rozstrzygnięcia zagadnienia wstępnego, tj. przesądzenia przez sąd administracyjny, czy decyzja wymiarowa, na którą powołał się organ, odmawiając wydania zaświadczenia, jest ważna.

Jak bowiem wprost wynika z art. 306k Ordynacji podatkowej, w sprawach nieuregulowanych w art. 306a-306ia oraz art. 306l stosuje się odpowiednio przepisy rozdziałów 1-6, 8 i 9, z wyłączeniem (podkreślenie Sądu) art. 171a, rozdziałów 10-12, 14, 16 oraz 23 działu IV - w postępowaniu o wydanie zaświadczenia nie stosuje się przepisów ogólnej procedury podatkowej o zawieszeniu postępowania (uregulowanej w rozdziale 12 działu IV). Tym samym wskazywany przez skarżącego art. 201 § 1 pkt 2 Ordynacji podatkowej nie mógł mieć zastosowania w sprawie.

W sprawie o sygn. akt I SA/Op 444/21 (wyrok z dnia 2 lutego 2022 r.) Sąd wyraził stanowisko, że skoro nie budzi wątpliwości, że w razie braku wniesienia środka zaskarżenia decyzja organu I instancji staje się ostateczna, konsekwentnie przyjęć należy, że w przypadku zaskarżenia odwołaniem tylko części z wyodrębnionych, samodzielnych rozstrzygnięć zawartych w decyzji pierwszoinstancyjnej, do czego strona postępowania niewątpliwie ma prawo, pozostała nieobjęta odwołaniem część decyzji staje się ostateczna.

Jeśli więc strona, jak miało to miejsce w tej sprawie, nie decyduje się zaskarżyć mającej samodzielny charakter, korzystnej dla niej części rozstrzygnięcia, (tu: umorzenia postępowania za miesiące styczeń-marzec i maj 2014 r.), organ odwoławczy traci tym samym kompetencje do kontroli tej części decyzji pierwszoinstancyjnej, która w tym zakresie staje się wówczas ostateczna. W pozostałej części organ odwoławczy ma natomiast zarówno prawo, jak i obowiązek ponownego merytorycznego rozpatrzenia sprawy i wydania jednego z rozstrzygnięć przewidzianych w art. 230 ordynacji podatkowej, w tym również orzeczenia na podstawie § 2 tego przepisu. Oczywiście, sytuacja taka będzie wymagała precyzyjnego określenia przedmiotu sprawy (jej zakresu) w sentencji decyzji organu odwoławczego, ograniczonego jedynie do części objętej zaskarżeniem.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd stwierdził, że organ odwoławczy orzekając w trybie art. 233 § ordynacji podatkowej o całości rozstrzygnięcia organu I instancji, wykroczył poza zakres zaskarżenia wyznaczony treścią odwołania, naruszając tym samym art. 127 w zw. z art. 128 i art. 220 § 1 ordynacji podatkowej, co miało istotny wpływ na wynik sprawy.

Wybrane zagadnienia z orzecznictwa w sprawach ogólnoadministracyjnych

Pomoc społeczna

W wyroku z dnia 12 lipca 2022 r., sygn. akt II SA/Op 50/22, Sąd wyraził pogląd, że z regulacji art. 61 ust. 2d ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1876, z późn. zm.), zwanej dalej ustawą, wynika jednoznacznie, iż w razie gdy nie doszło do zawarcia umowy, o której mowa w art. 103 ust. 2, organ ustala odpłatność w drodze decyzji, z uwzględnieniem ograniczeń wynikających zarówno z art. 61 ust. 2 pkt 2, jak i wynikających z art. 103 ust. 2. Oznacza to, że odpłatność może być ustalona tylko wówczas, gdy w przypadku osoby samotnie gospodarującej, dochód jest wyższy niż 300% kryterium dochodowego osoby samotnie gospodarującej, jednak kwota dochodu pozostająca po wniesieniu opłaty nie może być niższa niż 300% tego kryterium, a jednocześnie z uwzględnieniem wysokości dochodów i możliwości osoby zobowiązanej do ponoszenia opłaty. Co więcej, w takiej sytuacji ustawodawca wprost wyłączył stosowanie zasady proporcjonalności. Regułę proporcjonalności przewidział bowiem wyłącznie do osób (zstępnych/wstępnych), które odmawiając zawarcia umowy jednocześnie nie wyrażają zgody na przeprowadzenie wywiadu środowiskowego (art. 61 ust. 2e i 2f ustawy), który przecież służy m.in. ustaleniu ich możliwości ponoszenia takiej odpłatności. Ustawodawca tylko w takiej sytuacji zezwala na obciążenie ich odpłatnością w wysokości różnicy między średnim kosztem utrzymania w domu pomocy społecznej a opłatą wnoszoną przez mieszkańca domu i opłatami wnoszonymi przez inne osoby obowiązane, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i proporcjonalnie do liczby osób obowiązanych do jej wnoszenia. Sąd uznał, że organy zupełnie pominęły określony również w art. 61 ust. 2d ustawy istotny aspekt sprawy dotyczący „możliwości skarżącego” do ponoszenia opłaty, o którym mowa w art. 103 ust. 2 ustawy. Tym samym organy nie uwzględniły wszystkich ograniczeń ustawowych wyszczególnionych w art. 61 ust. 2d ustawy.

Prawo budowlane

W wyroku z dnia 10 listopada 2022 r., sygn. akt II SA/Op 230/22, Sąd nie zgodził się ze stanowiskiem organu odwoławczego, wyrażonym w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, że zgłoszenie zmiany sposobu użytkowania obiektu nie powoduje wszczęcia postępowania administracyjnego lecz postępowania uproszczonego, gdyż nie stanowi wniosku, który w myśl przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks

postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 2000, z późn. zm.), zwanej dalej K.p.a., wymagałby załatwienia sprawy administracyjnej przez organ administracji architektoniczno-budowlanej w formie decyzji administracyjnej. Współczesna regulacja materialnego prawa administracyjnego nie została ograniczona do utrzymania klasycznej koncepcji władztwa administracyjnego w kształtowaniu uprawnień jednostki. Wprowadzono bowiem rozwiązania prawne, w których to czynność materialnoprawna jednostki kształtuje jej uprawnienia, a rola organu administracji publicznej została ograniczona do kontroli zgodności z prawem tej czynności i złożenia wobec tej czynności sprzeciwu, w następstwie którego jednostka nie uzyskuje uprawnienia. Taką czynnością jednostki jest między innymi zgłoszenie zmiany sposobu użytkowania obiektu, unormowane w art. 71 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2021 r. poz. 2351, z późn. zm.), zwanej dalej w skrócie P.b., które to zgłoszenie jest podaniem i wszczyna postępowanie administracyjne w sprawie indywidualnej. Sprawa ta może zostać zakończona albo przez wydanie decyzji administracyjnej wyrażającej sprzeciw organu wobec tego zgłoszenia (art. 71 ust. 4 P.b.), albo zakończona milcząco, gdy organ administracji architektoniczno-budowlanej nie wniesie sprzeciwu w terminie 30 dni od dnia doręczenia zgłoszenia. Do rozpoznania tej sprawy w pełnym zakresie stosuje się przepisy K.p.a. bez względu czy sprawa ta zostanie załatwiona przez wydanie decyzji, czy też milcząco. Stosownie bowiem do treści art. 1 pkt 1 K.p.a., Kodeks ten normuje postępowanie przed organami administracji publicznej w należących do właściwości tych organów sprawach indywidualnych rozstrzyganych w drodze decyzji administracyjnych albo załatwianych milcząco. Ponadto, zgodnie z art. 122a § 1 i § 2 pkt 2 K.p.a., sprawa może być załatwiona milcząco, jeżeli przepis szczególny tak stanowi (tu takim przepisem szczególnym jest art. 71 ust. 4 P.b.), a jedną z form milczącego załatwienia sprawy jest milcząca zgoda, czyli właśnie sytuacja, gdy właściwy organ nie wniesie sprzeciwu w drodze decyzji. Oczywiście przepisy prawa materialnego - tak jak w rozpoznawanej sprawie art. 30 ust. 6a w związku z art. 71 ust. 4a P.b. - mogą określać: procedurę, termin zgłoszenia sprzeciwu, formę czy datę zgłoszenia sprzeciwu. Wówczas ta szczególna regulacja prawna wyklucza zastosowanie jedynie niektórych rozwiązań procesowych przewidzianych w art. 122a - 122h K.p.a., a więc tylko tych przepisów Kodeksu, które regulują procedurę milczącego załatwienia sprawy indywidualnej.

Zagospodarowanie przestrzenne

W wyroku z dnia 24 maja 2022 r., sygn. akt II SA/Op 111/22, Sąd stwierdził, że w ramach postępowania nadzorczego Wojewoda bada czy miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego nie narusza ustaleń studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy. Punktem wyjścia do dokonania oceny niesprzeczności postanowień planu ze studium, o której mowa w art. 9 ust. 4 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2021 r. poz. 741, z późn. zm.), zwanej dalej w skrócie u.p.z.p., w związku z art. 20 ust. 1 tej ustawy, jest zawsze przedmiot i sposób ujęcia jego ustaleń. Studium ma być z założenia aktem elastycznym, który stwarzając nieprzekraczalne ramy dla swobodnego planowania miejscowego pozwala na maksymalne uwzględnienie warunków i potrzeb lokalnych przy tworzeniu regulacji planów miejscowych. Natomiast plan miejscowy ma stanowić uszczegółowienie zapisów zawartych w studium, a nie ich dowolną interpretację, czy wręcz całkowitą zmianę. W ocenie Sądu w rozpoznawanej sprawie zarówno treść zapisów planu, jak i treść uzasadnienia skargi jednoznacznie dowodzą, że organ planistyczny nie tylko dokonał bardzo swobodnej, a wręcz dowolnej interpretacji sztywnych ustaleń Studium, ale także dokonał ich całkowitej zmiany. Wskaźniki intensywności zabudowy wprowadzone zapisami planu objętego postępowaniem nadzorczym odbiegają o 20-25% od wskaźników maksymalnych przewidzianych w zapisach Studium, natomiast wskaźnik wysokości zabudowy wprowadzony do planu odbiega o około 160% od wskaźnika maksymalnego przewidzianego w zapisach Studium. Skład orzekający w omawianej sprawie nie kwestionował tego, że studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy jest dokumentem określającym politykę przestrzenną danej gminy. Niewątpliwie także stopień związania planu postanowieniami studium zależy w dużym stopniu od brzmienia konkretnych zapisów tego studium, które nie muszą być przenoszone do części tekstowej planu wprost. Jednak - zdaniem Sądu - w sytuacji, gdy postanowienia studium określają wskaźniki intensywności i wysokości zabudowy w sposób maksymalny, to postanowienia planu miejscowego muszą być z nimi zgodne. Nie są to bowiem wartości postulowane, lecz wartości graniczne. Jeżeli studium wprowadza takie wartości maksymalne, to swoboda organu planistycznego w zakresie kształtowania wskaźników intensywności i wysokości zabudowy ograniczona jest do tej właśnie wartości maksymalnej bez względu na potrzebę nawiązania do istniejącej zabudowy śródmiejskiej na obszarach sąsiadujących z terenem objętym planem miejscowym. Określenie w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego

wskaźników intensywności i wysokości zabudowy z przekroczeniem wartości sztywno wyznaczonych w studium oznacza, że plan jest rażąco sprzeczny z prawem, co obliguje do stwierdzenia jego nieważności w części lub w całości.

W kolejnym wyroku z omawianego zakresu z dnia 7 kwietnia 2022 r., sygn. akt II SA/Op 17/22, Sąd stwierdził, że w świetle art. 52 ust. 2 pkt 1 i art. 61 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2021 r. poz. 741, z późn. zm.) jako dopuszczalne uznać należy wydanie decyzji o warunkach zabudowy dla terenu stanowiącego część działki ewidencyjnej, która nie wymaga uzyskania zgody na zmianę przeznaczenia gruntów rolnych i leśnych na cele nierolnicze i nieleśne, jeżeli teren ten można jednoznacznie wyodrębnić i przedstawić na załączniku graficznym do decyzji. Do decyzji o warunkach zabudowy zastosowanie mieć będzie art. 54 pkt 3 ww. ustawy, który stanowi, iż w decyzji należy określić linie rozgraniczające teren inwestycji, wyznaczone na mapie w odpowiedniej skali. Zazwyczaj są to granice działki ewidencyjnej, ale za pomocą linii rozgraniczających inwestycję możliwe jest również wskazanie konkretnej części działki, na której może być ona realizowana.

Z kolei w wyroku z dnia 24 maja 2022 r., sygn. akt II SA/Op 351/20, Sąd wyjaśnił, że uprawnienia w zakresie władztwa planistycznego nie są dowolne, gdyż w art. 1 ust. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym z dnia 27 marca 2003 r. (Dz. U. z 2020 r. poz. 293, z późn. zm.), zwanej dalej u.p.z.p., ustawodawca określił szereg wartości, które powinny zostać uwzględnione w planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Zauważyć jednak trzeba, że ustawodawca nie przyznał w tym względzie pierwszeństwa i szczególnej ochrony prawu własności, stawiając je na równi z innymi wartościami, które powinny być w działaniach gminy wyważone, stosownie do realizowanych celów. Oznacza to, że możliwe jest dokonanie w planie miejscowym zmiany przeznaczenia terenu wbrew woli jego właściciela jeżeli jest to konieczne z punktu widzenia kształtowania polityki przestrzennej i realizacji wartości określonych w art. 1 ust. 2 u.p.z.p., takich jak chociażby wymagania ładu przestrzennego, czy potrzeby interesu publicznego. Ingerencja w prawo własności jest dopuszczalna, gdy pozostaje w racjonalnej i odpowiedniej proporcji do celów, dla osiągnięcia których ustanawia się określone ograniczenia w korzystaniu z nieruchomości. To właśnie zachowanie owej proporcjonalności ma kluczowe znaczenie dla oceny, czy określone rozstrzygnięcie nie wykracza poza granice władztwa planistycznego. Ustalając przeznaczenie terenu lub określając potencjalny sposób zagospodarowania i korzystania z terenu organ waży interes publiczny i interesy prywatne, w tym

zgłaszane w postaci wniosków i uwag, zmierzające do ochrony istniejącego stanu zagospodarowania terenu, jak i zmian w zakresie jego zagospodarowania, a także analizy ekonomiczne, środowiskowe i społeczne (art. 1 ust. 3 u.p.z.p.). W świetle powyższych przepisów Sąd uznał, że ustalone zaskarżonym planem przeznaczenie części działek skarżącej pod zieleń, jest prawnie uzasadnione i służy zaspokojeniu interesu publicznego z jak najmniejszym uszczerbkiem dla interesu indywidualnego skarżącej. Nie było wynikiem nadużycia władztwa planistycznego gminy w tym nie skutkowało naruszeniem zasady proporcjonalności. Stosownie do argumentów Gminy jest uzasadnione wymogami ładu przestrzennego, zrównoważonego rozwoju i ochrony środowiska oraz potrzebami interesu publicznego. Poza tym analiza rysunku planu potwierdza, że funkcją wiodącą w obszarze opracowania planu są tereny zabudowy mieszkaniowej. Wobec rozwoju takiej zabudowy niezbędne było zatem - stosownie do założeń Studium - zabezpieczenie na tym obszarze terenów zieleni, które mogą pełnić funkcję terenów rekreacyjno-wypoczynkowych dla rozwijającej się jednostki urbanistycznej i jej mieszkańców. Ponadto, słusznie uwzględniono rolę środowiskową terenów zieleni, jako przestrzeni przewietrzającej, ograniczającej nadmierne nagrzewanie się terenów zurbanizowanych, zapewniającej zachowanie lokalnych ciągów ekologicznych. W ocenie Sądu uwzględnione w planie przeznaczenie terenów wskazuje na spójny układ urbanistyczny realizujący wymóg zrównoważonego zagospodarowania otoczenia terenów mieszkaniowych, które przemawia za wyznaczeniem w ich sąsiedztwie terenów zieleni. Wobec potrzeby wskazania terenów zieleni dla rozwijających się terenów zabudowy z zachowaniem zasad zrównoważonego rozwoju odpowiednio w planie miejscowym przyjęto rozwiązania funkcjonalne, przemyślane i racjonalne. Oceniając zgodność przeznaczenia części działek skarżącej pod zieleń z zasadą proporcjonalności, wynikającą z art. 31 ust. 3 w zw. z art. 64 ust. 3 Konstytucji RP Sąd zauważył, że niewątpliwie przyjęta koncepcja położenia terenów zielonych dotyka nie tylko działek skarżącej, ale także innych terenów, w tym w przeważającym zakresie stanowiących własność Skarbu Państwa. Nie można więc zasadnie twierdzić, że doszło do naruszenia konstytucyjnej zasady równości, czy też zasady proporcjonalności. W tym ostatnim zakresie Sąd zauważył, że ograniczenie praw właścicielskich skarżącej nastąpiło w odpowiedniej proporcji do interesu publicznego. Można nawet powiedzieć, że w niewielkim zakresie, bo z całą pewnością nie uniemożliwia korzystania z obecnego sposobu zagospodarowania działki. Jednocześnie też w procesie planowania częściowo uwzględniono wolę skarżącej zgłoszoną w postaci uwag do projektu planu, a także faktycznie istniejące

ograniczenia w możliwości zabudowy części tych terenów. Zdaniem Sądu słusznie też Gmina zwróciła uwagę, że znajdujące się na analizowanym obszarze tereny w sąsiedztwie linii wysokiego napięcia wraz z oddziaływującym polem elektromagnetycznym nie są właściwe do przeznaczenia na zabudowę mieszkaniową. Stosownie do tego w zakresie ustalenia przeznaczenia uwzględniono zatem także istniejące uwarunkowania posiadające ograniczenia możliwości zagospodarowania, tj. przebiegające linie wysokiego napięcia wraz z obszarami wzdłuż nich, gdzie wykluczona jest możliwość lokalizacji obiektów przeznaczonych na stały pobyt ludzi ze względu m.in. na istniejące pole elektromagnetyczne. W konsekwencji, zdaniem Sądu, ograniczenie możliwości potencjalnej zabudowy wynikające wprost ze stanu faktycznego na tym terenie, było nie tylko w pełni uzasadnione, ale i proporcjonalne, biorąc pod uwagę wymogi Studium oraz faktyczne uwarunkowania działek skarżących.

W wyroku z dnia 22 listopada 2022 r., sygn. akt II SA/Op 210/22, w przedmiocie umorzenia w całości postępowania w sprawie przywrócenia poprzedniego sposobu zagospodarowania Sąd uznał, że organy wadliwie uznały, że zachodzą podstawy do wydania decyzji na podstawie art. 105 § K.p.a., co było wynikiem błędnej wykładni art. 59 ust. 3 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2021 r. poz. 741, z późn. zm. [na dzień orzekania przez organ odwoławczy - Dz. U. z 2022 r. poz. 503]), zwanej dalej ustawą. Sąd stwierdził, że interpretacja przepisu art. 59 ust. 3 w zw. z ust. 2 ustawy, przy uwzględnieniu konstytucyjnych zasad państwa prawnego (art. 2) i równości wobec prawa (art. 31 ust. 1), prowadzi do wniosku, że przepis ten ma również odpowiednie zastosowanie w przypadku zmiany zagospodarowania terenu, objętego planem miejscowym. Wykładnia celowościowa i systemowa art. 59 ust. 3 ustawy prowadzi bowiem do wniosku, że bez względu na to, czy niezgodna z przepisami zmiana sposobu zagospodarowania terenu następuje na terenie nieobjętym planem, czy też na terenie dla którego uchwalono miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego to takie zdarzenie prawne należy ocenić jako bezprawne, wymagające odpowiedniego przeciwdziałania ze strony powołanych do tego organów państwa w celu doprowadzenia terenu do stanu zgodnego z prawem. Stosownie do powyższego Sąd nie podzielił odmiennego w podnoszonej kwestii stanowiska organów obu instancji, że art. 59 ust. 3 ustawy stosuje się tylko w przypadku braku planu miejscowego. Ponadto oceniając kwestionowane decyzje Sąd dostrzegł, że zmiana zagospodarowania terenu, o której mowa w art. 59 ust. 3 ustawy jest pojęciem, które nie zostało wprawdzie ustawowo zdefiniowane, niemniej mając charakter urbanistyczny, odwołuje się do

funkcjonalnego przekształcenia terenu, a zatem określonych działań faktycznych, podejmowanych samowolnie, które przekształcają w przestrzeni dany teren, zmieniając jego dotychczasową prawem przewidzianą funkcję bądź poprzez nadanie jej nowego przeznaczenia, bądź poprzez pozbawienie jej cech pozwalających wykorzystywać ją zgodnie z dotychczasowymi ustaleniami przewidzianymi w planie miejscowym. Z tego powodu objęte hipotezą art. 59 ust. 3 ustawy będzie przykładowo znaczące zwiększenie realizowanej już działalności wytwórczej lub usługowej, wprowadzenie nowych form tej działalności, zwiększenie obszaru zajętego pod nią, a wreszcie zintensyfikowanie niekorzystnych dla otoczenia skutków, które prowadzona działalność na terenie nieruchomości o innym przeznaczeniu powoduje w sferze m.in. bezpieczeństwa pożarowego, pracy, zdrowotnego, higieniczno-sanitarnego, stosunków wodnych, ochrony środowiska i przyrody. Zmianą zagospodarowania terenu mogą być również takie czynności jak: utwardzenie działki, rozpoczęcie jej wykorzystywania jako miejsca parkowania pojazdów mechanicznych służących wykonywaniu działalności gospodarczej, nagromadzenie hałd ziemi oraz urządzenie na nieruchomości składowiska, miejsc postojowych lub bazy transportowej. W przekonaniu Sądu kluczowym zagadnieniem w toku postępowania prowadzonego w trybie przepisów art. 59 ust. 3 ustawy jest zatem niebudzące jakichkolwiek wątpliwości ustalenie przez właściwy organ, czy na terenie konkretnej nieruchomości doszło, czy też nie doszło, do zmiany sposobu zagospodarowania terenu.

Ruch drogowy

W sprawie o sygn. akt II SA/Op 282/22 (wyrok z dnia 6 grudnia 2022 r.) Sąd uznał, że brak jednoznacznego i niebudzącego wątpliwości wykazania przez skarżącego dokumentu, który dowodziłby przejścia prawa własności przyczepy na skarżącego stanowi negatywną przesłankę wydania decyzji o zarejestrowaniu pojazdu w rozumieniu art. 72 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2022 r. poz. 988, z późn. zm.). W tej kwestii Sąd dowodził, że pisemne oświadczenia sąsiadów oraz samego skarżącego stanowią jedynie dokumenty prywatne i mogą wskazywać na prawdopodobieństwo nabycia prawa własności przyczepy, nie stanowią jednak dokumentów będących tytułami nabycia prawa, a więc dowodów świadczących w sposób bezspreczny o przejściu prawa własności przyczepy na skarżącego. Wskazane pisemne oświadczenia sąsiadów nie mogą być również uznane za zeznania świadków, gdyż nie byli oni przesłuchiwani w takim charakterze przez organ administracji publicznej w toku postępowania. Sąd podkreślił

również, że w sprawie rejestracji pojazdu organ administracji publicznej nie może podejmować z urzędu czynności w celu poszukiwania dowodów własności pojazdu. Przedstawienie tych dowodów spoczywa bowiem na stronie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Rolą organu jest natomiast jedynie ocena przedstawionych dowodów.

Odpady

W wyroku z dnia 11 stycznia 2022 r., sygn. akt II SA/Op 396/21, Sąd sformułował tezę, że jakkolwiek konstrukcja przepisów ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2021 r. poz. 779, z późn. zm.) wskazuje, że celem ustawodawcy było stworzenie regulacji pozwalającej na niezwłoczne usunięcie odpadów z miejsc do tego nieprzeznaczonych, to jednak przypisanie odpowiedzialności administracyjnoprawnej wymaga łącznego spełnienia zarówno przesłanek o charakterze przedmiotowym, jak i przesłanek o charakterze podmiotowym. Jeżeli zatem władający nieruchomością nie może lub nie chce wskazać wytwórcy odpadów lub składującego odpady, wówczas on ponosi odpowiedzialność administracyjną. W ocenie Sądu domniemanie podmiotowe można jednak obalić przez wykazanie w sposób niebudzący wątpliwości, że w momencie objęcia nieruchomości we władanie odpady już na niej istniały, jednak dany podmiot nie był ich wytwórcą i nie on je na tej nieruchomości zgromadził.

Wywłaszczenia

W wyroku z dnia 11 stycznia 2022 r., sygn. akt II SA/Op 448/21, Sąd stwierdził, że dla uznania, że rokowania się odbyły istotna jest ich formalna poprawność. Kwestia ta musi być przedmiotem oceny organów, gdyż stanowi element stanu faktycznego sprawy administracyjnej, wyznaczonego normami prawa materialnego. Przy czym ta ocena organów podlega już kontroli sądu administracyjnego. Tylko bowiem prawidłowa ocena poprawności formalnej rokowań pozwala uznać, że ta część stanu faktycznego rozpoznawanej przez organy sprawy została ustalona prawidłowo. Jeżeli rokowania od strony formalnej przebiegały nieprawidłowo, wówczas nie można uznać, że się odbyły, a w konsekwencji, że został spełniony jeden z podstawowych warunków rozstrzygnięcia sprawy i wydania decyzji w oparciu o art. 124 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2020 r. poz. 1990, z późn. zm., obecnie: Dz. U. z 2021 r. poz. 1899, z późn. zm.). Jednym z podstawowych wymogów formalnych rokowań jest należyta reprezentacja uczestniczących w nich stron (właściwe umocowanie osób reprezentujących strony).

Sprawy samorządowe

W sprawie o sygn. akt II SA/Op 116/22 (wyrok z dnia 18 sierpnia 2022 r.) przedmiot zaskarżenia stanowiła uchwała Rady Gminy w sprawie wyrażenia zgody na przekazanie w drodze darowizny nieruchomości stanowiącej własność Gminy, podjęta na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2021 r. poz. 1372), zwanej dalej w skrócie u.s.g. w związku z art. 13 ust. 2 i ust. 2a oraz art. 6 pkt 9 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2021 r. poz. 1899, z późn. zm.), dalej w skrócie u.g.n. W zaskarżonej uchwale jako cel darowizny wskazano prowadzenie cmentarza wyznaniowego. Sąd stwierdził jednak, że z opisu nieruchomości stanowiących przedmiotu darowizny wynika, że aktualnie jest już na nich urządzony i utrzymywany cmentarz komunalny wraz z kaplicą pogrzebową. Zdaniem Sądu faktycznym celem darowizny miałyby być przekazanie Parafii realizacji zadania własnego gminy w postaci prowadzenia cmentarza i zmiana jego statusu prawnego z komunalnego na wyznaniowy. Takie działanie, w ocenie Sądu, jest natomiast niedopuszczalne, gdyż stanowi nieuprawnioną, rozszerzającą wykładnię art. 13 ust. 2 u.s.g. w zw. z art. 6 pkt 9 u.g.n. W istocie wyrażenie zgody na dokonanie darowizny ma bowiem na celu nieodpłatne przeniesienie własności cmentarza, a nie założenie na przekazanych nieruchomościach nowego cmentarza, czyli realizację nowego przedsięwzięcia lub przeznaczenie nieruchomości na realizację czynności związanych z utrzymaniem cmentarza wyznaniowego. Sąd podkreślił również, że jak wynika z uzasadnienia zaskarżonej uchwały nieruchomość objęta darowizną w planie miejscowym przeznaczona jest pod las i zadrzewienia. Tymczasem zgodnie z art. 3 ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o cmentarzach i chowaniu zmarłych (Dz. U. z 2020 r. poz. 1947) cmentarze zakłada się i rozszerza na terenach określonych w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego. Przepis art. 1 ust. 3 tej ustawy stanowi z kolei, że założenie lub rozszerzenie cmentarza wyznaniowego może nastąpić na terenie przeznaczonym na ten cel w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego. W świetle tych regulacji, dokonując interpretacji łącznej art. 13 ust. 2 u.g.n. za niedopuszczalne Sąd uznał przekazanie pod założenie i utrzymanie cmentarza nieruchomości, która w planie miejscowym nie jest przeznaczona na ten właśnie cel.

W kolejnej sprawie z omawianego zakresu o sygn. akt II SA/Op 202/22 (wyrok z dnia 13 grudnia 2022 r.) przedmiotem zaskarżenia była uchwała Zarządu Powiatu w przedmiocie zatwierdzenia opinii Komisji Konkursowej rekomendującej organizację pozarządową do zawarcia umów na realizację w 2018 r. zadania publicznego

w zakresie prowadzenia punktów nieodpłatnej pomocy prawnej, podjęta m.in. na podstawie art. 11 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o nieodpłatnej pomocy prawnej, nieodpłatnym poradnictwie obywatelskim oraz edukacji prawnej (ówczesnie: Dz. U. z 2017 r. poz. 2030; obecnie Dz. U. z 2021 r. poz. 945, z późn. zm.). Sąd stwierdził, że zaskarżony ma tzw. charakter „niedecyzyjny”. W ocenie Sądu skoro zaskarżony akt podlega kontroli sądu administracyjnego, to niezwykle istotne jest prawidłowo sporządzone uzasadnienie do tego aktu (uchwały). Przy czym obowiązek uzasadniania niedecyzyjnych rozstrzygnięć organów wykonujących administrację publiczną wynika wprost z art. 41 ust. 2 lit. c Karty Praw Podstawowych UE z dnia 7 grudnia 2000 r., a także z wykonawczego wobec niej Europejskiego Kodeksu Dobrej Administracji z dnia 6 września 2001 r., który zasadę uzasadniania rozstrzygnięć formułuje w art. 18. Zgodnie z zaleceniami Parlamentu Europejskiego, Rady UE i Komisji Europejskiej zasady procesowe sformułowane w Europejskim Kodeksie Dobrej Administracji powinny być bezpośrednio stosowane w postępowaniach przed organami administracji publicznej państw członkowskich wówczas, gdy dają większe gwarancje procesowe niż prawo krajowe.

Radni

W sprawie o sygn. akt II SA/Op 165/22 wyrokiem z dnia 8 listopada 2022 r. Sąd uchylił zaskarżone zarządzenie zastępcze Wojewody w przedmiocie stwierdzenia wygaśnięcia mandatu radnego. Sąd podkreślił, że ugruntowanie poglądów dotyczących stosowania prawa nie może nigdy prowadzić do bezrefleksyjnego orzekania. W prawie administracyjnym, zwłaszcza gdy chodzi o formy władcze, ogólny pogląd co do celów danej instytucji prawnej nie powinien przysłonić oceny indywidualnej i szczególnych okoliczności faktycznych sprawy. Zawsze należy rozważyć, czy stosując prawo nie dochodzi do wypaczenia ratio legis regulacji, a już zwłaszcza, gdy inne prawa doznają nieproporcjonalnego uszczerbku. W okolicznościach rozpatrywanej sprawy - zdaniem Sądu - stosowanie normy zawartej w art. 383 § 1 pkt 5 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. Kodeks wyborczy (Dz. U. z 2020 r. poz. 1319) w zw. z art. 24f ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2022 r. poz. 559) nie może mieć miejsca bez uwzględnienia celu regulacji antykorupcyjnych. Ocena konkretnych okoliczności stosowania przepisów musi brać pod uwagę proporcjonalność przyczyn do zastosowanej sankcji. Sankcji bezpośrednio ingerującej w wyniki wyborów samorządowych i bierne prawo wyborcze, podlegające konstytucyjnej ochronie. Sąd zwrócił uwagę, że automatyzm i rygoryzm w zakresie stanowienia i stosowania

przepisów dotyczących wygaśnięcia mandatu pochodzącego z wyborów prowadzi do podważenia równowagi między prawami wybieranych oraz wyborców a koniecznością osiągnięcia celów, którym służą nakazy i zakazy nakładane na osoby, które uzyskały mandat w wyniku wyborów, co prowadzi do naruszenia konstytucyjnej zasady proporcjonalności. Sąd stwierdził, że przeprowadzenie postępowania celem zastosowania art. 383 § 2 Kodeksu wyborczego nie stanowi postępowania administracyjnego, do którego stosowałoby się reguły postępowania dowodowego z K.p.a. Z drugiej strony nie oznacza to też, że stwierdzenie wygaśnięcia mandatu radnego nie wymaga przejrzystości i obiektywności działania rady a potem organu nadzoru. To należy jednak wywodzić wprost z istoty samej instytucji uregulowanej w art. 383 Kodeksu wyborczego. Sąd uznał również, że dla ziszczenia się przesłanki z art. 24f ust. 1 u.s.g. konieczne jest nie tylko prowadzenie działalności gospodarczej np. na własny rachunek, ale także wykorzystywanie w tej działalności mienia komunalnego gminy. Zdaniem Sądu brak ustaleń tych istotnych okoliczności o funkcjonalnym związku między działalnością gospodarczą a mieniem gminy pozostającym w dyspozycji radnego, nie pozwala na przyjęcie, że przesłanki z art. 24f ust. 1 u.s.g. a zarazem podstawy wydania zarządzenia zastępczego z art. 98a ust. 1 ziszczyły się. Celem zakazu z art. 24f ust. 1 u.s.g. jest niedopuszczenie wykorzystywania funkcji radnego do osiągnięcia korzyści majątkowych kosztem mienia gminnego. Korzystanie z garażu jako mienia gminnego, które w żaden sposób nie służy, nawet hipotetycznie, działalności gospodarczej ze względu na jej charakter, sposób prowadzenia, specyfikę oraz osobę przedsiębiorcy, może być prawnie obojętne. W rozpatrywanej sprawie, z uwagi na okoliczności stanu faktycznego, a ściślej braki w ustaleniach tego stanu, czyli istotnych okoliczności faktycznych sprawy, Sąd uznał, że w tym rozpatrywanym jednostkowym przypadku skarżącego nieprawidłowo zastosowano art. 24f ust. 1 u.s.g.

Akty stanu cywilnego

W sprawie o sygn. akt II SA/Op 298/22 (wyrok z dnia 6 grudnia 2022 r.) Sąd uchylił postanowienia organów obu instancji wydane w przedmiocie zwrotu podania w części dotyczącej żądania sprostowania aktu małżeństwa w zakresie wzmianki dodatkowej, uznając je za wadliwe m.in. z tego powodu, że organy nieprawidłowo przyjęły, iż skorygowanie błędnie dokonanego wpisu dotyczącego nazwiska skarżącej we wzmiance dodatkowej aktu małżeństwa możliwie jest wyłącznie przy zastosowaniu instytucji unieważnienia tego wpisu, przewidzianej w art. 39 ustawy z dnia 28 listopada 2014 r. Prawo o aktach stanu cywilnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 1681), zwanej dalej

ustawą. Sąd wskazał, że zgodnie z definicją legalną zawartą w art. 2 ust. 3 ustawy aktem stanu cywilnego jest wpis o urodzeniu, małżeństwie albo zgonie w rejestrze stanu cywilnego wraz z treścią późniejszych wpisów wpływających na treść lub ważność tego aktu. Z kolei wedle art. 24 ust. 1 ustawy wpis wpływający na treść lub ważność aktu stanu cywilnego dołącza się do aktu stanu cywilnego w formie wzmianki dodatkowej. Według Sądu z łącznego odczytania przytoczonych przepisów wynika, że aktem stanu cywilnego jest m.in. wpis o małżeństwie wraz ze wzmianką dodatkową. To natomiast oznacza, że przepis art. 35 ustawy ma również zastosowanie odnośnie do danych zwartych we wzmiance dodatkowej. Przepis ten stanowi bowiem, że akt stanu cywilnego, który zawiera dane niezgodne z danymi zawartymi w aktach zbiorowych rejestracji stanu cywilnego lub z innymi aktami stanu cywilnego, o ile stwierdzają one zdarzenie wcześniejsze i dotyczą tej samej osoby lub jej wstępnych, albo z zagranicznymi dokumentami stanu cywilnego, podlega sprostowaniu przez kierownika urzędu stanu cywilnego, który go sporządził. Organy powinny zatem rozważyć - stosownie do żądania skarżącej - możliwość zastosowania powyższych regulacji prawnych.

W sprawie o sygn. akt II SA/Op 108/22 (wyrok z dnia 17 maja 2022 r.) Sąd wyraził pogląd, że interes prawny w rozumieniu art. 26 ust. 4 ustawy z dnia 28 listopada 2014 r. Prawo o aktach stanu cywilnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 709, z późn. zm.), zwanej dalej ustawą, może wynikać z art. 23 z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. z 2020 r. poz. 1740, z późn. zm.), dalej w skrócie K.c., który gwarantuje osobie bliskiej prawo do kultywowania pamięci zmarłego członka rodziny. Zdaniem Sądu uprawnienie do kultywowania w rodzinie oraz w następnych pokoleniach pamięci zmarłej osoby, gromadzenia po niej pamiątek i pisanie historii rodziny, stanowi element prawa związanego z dobrem osobistym, którym jest kult pamięci osoby zmarłej. Takie dobro osobiste przysługuje wszystkim osobom bliskim zmarłego. W przypadku dobra osobistego, jakim jest kult pamięci osoby zmarłej, przy jego ocenie, nie można ograniczać się do uprawnień związanych z szeroko rozumianymi ceremoniami religijnymi, czy też praktykami funeralnymi. W przypadku prawa osobistego do kultu pamięci osoby zmarłej w rzeczywistości nie chodzi o jedno prawo podmiotowe, ponieważ w zależności od sytuacji danej osoby, a zwłaszcza jej potrzeb i przekonań, składa się ono z uprawnień o różnym charakterze, których realizacji można domagać się od organu administracyjnego. Uwzględniając powyższe, zdaniem Sądu, należy przyjąć, że jeżeli strona wykaże pokrewieństwo z osobą zmarłą winna być uznana za osobę legitymującą się dobrem osobistym w postaci kultu pamięci osoby zmarłej,

a w konsekwencji ze względu na powiązane z nim prawo do znajomości własnego pochodzenia, poznania historii rodziny, może być uznana za osobę legitymującą się interesem prawnym w rozumieniu art. 26 ust. 4 ustawy. Podkreślić jednak należy, że dokonanie oceny w tym zakresie wymaga ustalenia jakie dokumenty znajdują się w aktach zbiorowych rejestracji stanu cywilnego i których z nich dotyczy wnioski. Bez wiedzy w tym zakresie nie sposób ustalić, czy ze względu na swą treść mają one związek z prawem skarżącej do czci i kultu pamięci osoby zmarłej. W omawianej sprawie Sąd uznał, że organy nie ustaliły jakie dokumenty zawarte są w aktach zbiorowych rejestracji stanu cywilnego objętych wnioskiem skarżącej, w tym czy mają wewnętrzny, obiegowy charakter, czy też z uwagi na ich treść mogą faktycznie obejmować informacje związane z prawem do kultywowania pamięci osoby zmarłej. W tej sytuacji bez wiedzy o jakie dokumenty chodzi nie jest możliwe rozstrzygnięcie - także przez Sąd, o interesie prawnym skarżącej, a dokonaną przez organy ocenę uznać należy za wadliwą. W konsekwencji Sąd stwierdził, że organy istotnie naruszyły art. 26 ust. 4 ustawy w zw. z art. 23 K.c. i obowiązki wynikające z art. 7, art. 77 § 1, art. 80 i art. 107 § 3 K.p.a. w stopniu mogącym mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

Funkcjonariusze Służby Więziennej

W wyroku z dnia 25 października 2022 r., sygn. akt II SA/Op 188/22, Sąd sformułował tezę, że jakkolwiek sytuacja uprzedniego stwierdzenia popełnienia przez funkcjonariusza Służby Więziennej przewinienia dyscyplinarnego nie zamyka a priori możliwości nawiązania z nim ponownie stosunku służbowego, to jednak trudno jest uznać, że zachowuje on przymiot osoby o nieposzlakowanej opinii, a to waży przy ocenie spełniania przez niego warunku, o którym mowa w art. 38 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej (Dz. U. z 2021 r. poz. 1064, z późn. zm.).

Funkcjonariusze Policji

W wyroku z dnia 5 kwietnia 2022 r., sygn. akt II SA/Op 579/21, Sąd wyraził pogląd, że użyty w przepisie art. 121e ust. 3 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2021 r. poz. 1882, z późn. zm.) zwrot „nieprawidłowe wykorzystanie zwolnienia lekarskiego” winien być interpretowany łącznie z treścią art. 121e ust. 7 tej ustawy, w którym ustawodawca stwierdził, że kontrola prawidłowości wykorzystania zwolnienia lekarskiego polega na ustaleniu czy policjant w okresie orzeczonej niezdolności do służby nie wykorzystuje go w sposób niezgodny z jego celem, a w szczególności czy nie wykonuje pracy zarobkowej. Sąd podkreślił, że ustawodawca przewidział w tym przepisie otwarty katalog przesłanek, które mogą powodować

uznanie, że stanowią o wykorzystaniu zwolnienia lekarskiego w sposób niezgodny z jego celem. Skoro ustawodawca jedynie w odniesieniu do wykonywania pracy zarobkowej przyjął, że stanowi ono podstawę do uznania niezgodnego z celem wykorzystania zwolnienia lekarskiego, to przy ustalaniu i ocenie innych okoliczności co do nieprawidłowości w wykorzystywaniu zwolnienia lekarskiego nie uprawnionym jest całkowite abstrahowanie od rodzaju schorzenia czy też niepełnosprawności, jaką stwierdzono u policjanta i w związku z istnieniem, której udzielono mu zwolnienia od służby. Każda choroba może wymagać bowiem od pacjenta innego zachowania i innego postępowania, co oznacza, że każdy przypadek wykorzystywania zwolnienia lekarskiego w sposób niezgodny z jego celem należy badać w sposób indywidualny, bez opierania się wyłącznie na ogólnych założeniach dotyczących celu zwolnienia lekarskiego. Obowiązek wykorzystywania zwolnienia lekarskiego od pracy zgodnie z jego celem - w sensie poddania się zaleceniom i wskazaniom lekarskim - stawia wymóg wyeliminowania sytuacji takiemu celowi przeciwnych. Chodzi więc o zaniechanie zachowań, które są wykorzystywaniem zwolnienia w innym celu niż odzyskanie zdolności do pracy. Zdaniem Sądu przy analizie okoliczności faktycznych związanych z oceną zachowania osoby pozostającej na zwolnieniu lekarskim należy wziąć pod uwagę rodzaj schorzenia, z uwagi na które zostało udzielone zwolnienie od pracy oraz zalecenia lekarskie. Ponadto, z uwagi na fakt, że lekarz we wskazaniach określił, iż „chory może chodzić”, istotne jest ustalenie jak w kontekście leczonego schorzenia udział w posiedzeniu komisji sejmowej wpłynął na proces leczenia skarżącego, czy było to zgodne z przyjętym procesem leczenia, czy miało wpływ na jego długość i powrót do zdrowia. W ocenie Sądu wyjaśnienie, czy w świetle treści zaświadczenia lekarza specjalisty prowadzącego medycznie skarżącego, a w szczególności etiologii schorzenia i wskazań terapeutycznych, jego udział w posiedzeniu komisji sejmowej był wykorzystaniem zwolnienia niezgodnie z jego celem, wymaga przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego, organy Policji nie dysponują bowiem specjalistyczną wiedzą w tym zakresie.

Uprawnienia do kierowania pojazdami

W sprawie o sygn. akt II SA/Op 191/22 (wyrok z dnia 20 października 2022 r.) dotyczącej odmowy wydania prawa jazdy kategorii AM, organy obu instancji zgodnie uznały, że skarżąca - pomimo wezwania - nie przedłożyła właściwego dokumentu tożsamości, tj. dowodu osobistego lub paszportu. W konsekwencji powyższego organy stwierdziły, że wystąpiła przesłanka, o której mowa w § 6 ust. 3 rozporządzenia z dnia

24 lutego 2016 r. w sprawie wydawania dokumentów stwierdzających uprawnienia do kierowania pojazdami (Dz. U. z 2016 r. poz. 231) dotycząca negatywnej weryfikacji dokumentów załączonych do wniosku, przez którą należy rozumieć zarówno okoliczność, kiedy po przedłożeniu przez wnioskodawcę stosownego dokumentu tożsamości organ stwierdza - w oparciu o analizę treści tego dokumentu oraz dokumentów dołączonych do wniosku - określone niezgodności, jak również przypadek, w którym weryfikacja uregulowana w tym przepisie nie może się odbyć ze względu na nieprzedłożenie przez wnoszącego o wydanie prawa jazdy właściwego dokumentu tożsamości. Natomiast Sąd uznał, że decyzje organów zostały wydane z naruszeniem przepisów postępowania, w tym art. 64 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 735, z późn. zm.) w zw. z art. 6 ust. 1 pkt 3 ww. rozporządzenia poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na wydaniu decyzji merytorycznej, zamiast pozostawienia wniosku skarżącej bez rozpoznania.

Informacja publiczna

W sprawie o sygn. akt II SAB/Op 36/22 (wyrok z dnia 4 sierpnia 2022 r.) Sąd uznał, że żądane przez Stowarzyszenie dane dotyczące ostatniego pisemnego sprawdzianu i klasówki z matematyki we wskazanych klasach, tj. arkuszy z pytaniami i odpowiedziami do wyboru w razie pytań zamkniętych, jako ściśle związane z działalnością podmiotu zobowiązanego z zakresu edukacji, mieściły się w kategorii informacji publicznej. Dla tej oceny bez znaczenia pozostaje to, czy arkusze sprawdzianu (klasówki) w pojedynczych klasach nie odnoszą się do wszystkich uczniów. Niewątpliwie służą one sprawdzeniu umiejętności nauczanych w Zespole Szkół Ekonomicznych uczniów (choć tylko ich części), a także dostarczają wiedzy o sposobach, prawidłowości i poziomie edukacji prowadzonej przez nauczycieli, czyli osoby pełniące funkcje publiczne, które realizują określone ustawą zadania publiczne. Poza tym sprawdziany i klasówki stanowią istotny element programu nauczania (pisemnej formy sprawdzania wiadomości ucznia), którego zasady zostały określone m.in. w postanowieniach statutowych Zespołu Szkół Ekonomicznych (§ 102 ust. 4 pkt 2 i 3). Sąd wywodził, że żądana informacja zawiera zatem informacje o podmiocie zobowiązanym do udostępniania informacji publicznej i zasadach jego funkcjonowania, czyli o sprawach publicznych, więc posiada charakter informacji publicznej. Z przedstawionych przyczyn Sąd nie podzielił stanowiska organu, że analizowane dane stanowią dokumenty prywatne, wewnętrzne.

Nadzór sanitarny

W sprawie o sygn. akt II SA/Op 220/22 (wyrok z dnia 17 listopada 2022 r.), Sąd zarzucił, że organ odwoławczy pomimo stwierdzenia, iż zorganizowanie imprezy tanecznej przez skarżącego stworzyło bezpośrednie zagrożenie dla życia i zdrowia wielu osób, uzasadniające zastosowanie art. 27 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. z 2021 r. poz. 195, z późn. zm.), nie omówił w wystarczający sposób zastosowanego wobec przedsiębiorcy nakazu. Sąd wyjaśnił, że w przepisie tym jednoznacznie określono, jakie nakazy organ może nałożyć na stronę, a wśród nich nie ma takiego nakazu, jaki zastosował organ pierwszej instancji, a mianowicie „unieruchomienia obiektu użyteczności publicznej”. Omawiany przepis wprost stanowi, że w przypadku powyższego obiektu możliwie jest tylko jego zamknięcie. Natomiast „unieruchomienie” ustawodawca przewidział odnośnie do zakładu pracy lub jego części (stanowiska pracy, maszyny lub innego urządzenia). Rozstrzygnięcie organu pierwszej instancji zawiera zatem nakaz, który nie został przewidziany w art. 27 ust. 2 ww. ustawy. Powyższej wadliwości decyzji pierwszoinstancyjnej nie dostrzegł jednak organ odwoławczy, co niewątpliwie świadczy o braku dokonania rzetelnej ponownej oceny merytorycznej sprawy i wyjaśnienia podstawy prawnej decyzji. Organ odwoławczy stwierdził również, odpowiadając na zarzuty skarżącego, że organ pierwszej instancji wydał decyzję m.in. na podstawie art. 5 ust. 2 i ust. 3 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz. U. z 2020 r. poz. 1845, z późn. zm.). Uszło jednak uwadze organu, że art. 5 ust. 3 tej ustawy, po pierwsze, został uchylony przez art. 1 pkt 3 lit. b ustawy z dnia 13 lipca 2012 r. (Dz. U. poz. 892) zmieniającej omawianą ustawę z dniem 3 września 2012 r., a po drugie, dotyczy on obowiązku poddawania się szczepieniom ochronnym, a więc przypadku, który nie występuje w niniejszej sprawie. Podobnie przepis art. 5 ust. 2 cyt. ustawy nie mógł znaleźć zastosowania w okolicznościach faktycznych sprawy, gdyż reguluje kwestię odpowiedzialności za wypełnianie obowiązków określonych w art. 5 ust. 1 w przypadku osoby nieposiadającej pełnej zdolności do czynności prawnych. W przekonaniu Sądu uchybieniem ze strony organu drugiej instancji był również brak zbadania prawidłowości procedury poprzedzającej wydanie decyzji przez organ pierwszej instancji i przedstawienia umotywowanego stanowiska w tej kwestii. Dokonanie tej oceny było - zdaniem Sądu - konieczne, gdy zważyć, że organ pierwszej instancji wydał zawiadomienie o wszczęciu

postępowania i decyzję w dniu 30 stycznia 2021 r. z powołaniem się na wyniki kontroli, która rozpoczęła się w tym samym dniu o godzinie 22.30 i zakończyła o godz. 23.59.

W sprawie o sygn. akt II SA/Op 525/21 (wyrok z dnia 22 marca 2022 r.) przedmiotem sporu było nałożenie na stronę skarżącą obowiązku zaprzestania udostępniania na rynku wskazanych w decyzji produktów, które deklarowane jako produkty kosmetyczne - zdefiniowane w art. 2 ust. 1 lit. a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1223/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. dotyczącego produktów kosmetycznych (Dz.U.UE. L.2009.342.59 z 22 grudnia 2009 r., z późn. zm.) zwanego dalej rozporządzeniem nr 1223/2009, w ocenie organów w istocie stanowią produkty biobójcze określone w art. 3 ust. 1 lit. a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 528/2012 z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie udostępniania na rynku i stosowania produktów biobójczych (Dz.U.UE.L.2012.167.1 z 27 czerwca 2012 r. z późn. zm.), zwanego dalej rozporządzeniem 528/2012. Organy stwierdziły, że produkty objęte postępowaniem nie mogą być udostępniane na rynku i stosowane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, albowiem stosownie do art. 5 ustawy z dnia 9 października 2015 r. o produktach biobójczych (Dz. U. z 2021 r. poz. 24) nie uzyskały pozwolenia albo zezwolenia na handel równoległy albo pozwolenia na obrót. Ponadto, nie zostały wpisane do Wykazu Produktów Biobójczych, o którym mowa w art. 7 tej ustawy. Zaistniała też przesłanka zakazu wynikającego z art. 17 ust. 1 rozporządzenia nr 528/2012, zgodnie z którym produktów biobójczych nie można udostępniać na rynku ani stosować, jeśli nie uzyskały pozwolenia zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. Sąd, mając na uwadze odesłanie z art. 37 ustawy z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. z 2021 r. poz. 195), zwanej dalej u.p.i.s., i dokonując w niniejszej sprawie oceny stosownie do art. 134 § 1 Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2022 r. poz. 329, z późn. zm.), zwanej dalej P.p.s.a., uznał, że organy nie rozpoznały sprawy w sposób prawidłowy i wyczerpujący. Stanowisko organów co do kwalifikacji spornych produktów jako biobójczych i zaistnienia podstaw do nałożenia obowiązku zaprzestania ich udostępniania przez skarżącą Sąd uznał za co najmniej przedwczesne z uwagi na brak ustalenia i rozważenia wszystkich okoliczności istotnych dla dokonania prawidłowej kwalifikacji produktów jako biobójczych oraz zaistnienia faktycznych podstaw do nałożenia obowiązku na podstawie art. 27 u.p.i.s. W konsekwencji, zdaniem Sądu, organy naruszyły przepisy art. 7, art. 7b, art. 8, art. 77 § 1, art. 80 i art. 107 § 3 K.p.a. w istotnym stopniu, mogącym mieć wpływ na wynik sprawy.

Ubezpieczenia zdrowotne

W sprawie o sygn. akt II SA/Op 434/21 (wyrok z dnia 18 sierpnia 2022 r.), w której przedmiot zaskarżenia stanowiła decyzja Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia w przedmiocie rozstrzygnięcia konkursu ofert na zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, Sąd uznał, że podana przez Szpital (podmiot, którego oferta została wybrana) nieprawdziwa informacja o posiadaniu oddziału anestezjologii i intensywnej terapii nie miała żadnego wpływu na rozstrzygnięcie konkursu. Na skutek odmiennej oceny spełnienia warunku posiadania ww. oddziału Komisja działająca w sprawie nie uznała oferty w tej części i nie przyznała Szpitalowi dodatkowych punktów w tym zakresie. Zauważył Sąd, że z przedłożonej przez organ umowy o udzielanie świadczeń zdrowotnych - leczenie szpitalne, zawartej ze Szpitalem, wynika, iż ze względu na brak spełnienia wymogu posiadania oddziału anestezjologii i intensywnej terapii nie obejmuje ona świadczeń w obszarze zakresu skojarzonego Q31-Q33. Zdaniem Sądu okoliczność podania nieprawdziwej informacji przez Szpital pozostaje więc bez wpływu na prawidłowość wykonywania umowy przez ten podmiot i na gwarancję zapewnienia świadczenia usług medycznych. W tym stanie faktycznym - w przekonaniu Sądu - odrzucenie oferty Szpitala na podstawie art. 149 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 1398, z późn. zm.), jak tego oczekiwała skarżąca Spółka, byłoby nieuzasadnione i niepożądane z punktu widzenia celu postępowania konkursowego. W rozważanym przypadku nie doszło też do naruszenia interesu prawnego skarżącej, ponieważ podane przez Szpital informacje nie stanowiły przyczyny (czy jedną z przyczyn) niezawarcia umowy ze Spółką.

Pracownicy samorządowi

W sprawie o sygn. akt II SA/Op 85/22 (wyrok z dnia 18 sierpnia 2022 r.) dotyczącej skargi na czynność Burmistrza w przedmiocie informacji o wyniku naboru na wolne stanowisko urzędnicze, tj. Dyrektora Biura Administracyjno-Ekonomicznego Oświaty, Sąd stwierdził bezskuteczność zaskarżonej czynności. Sąd ustalił, że w wyniku wstępnej oceny dokumentów aplikacyjnych skarżąca nie została zakwalifikowana do kolejnego etapu naboru ze względu na brak spełnienia niezbędnego wymogu posiadania odpowiedniego stażu pracy, wskazanego w pkt 1. 2 ogłoszenia o naborze. Uznano, że do wymaganego stażu pracy nie może być zaliczona prowadzona przez nią działalność gospodarcza w zakresie rachunkowo-księgowym i doradztwa podatkowego. W ocenie Sądu treść i sposób sformułowania wymogu,

a następnie dokonana na jego podstawie ocena kandydatury skarżącej wskazuje jednak, że nabór nie został przeprowadzony w sposób gwarantujący równe szanse wszystkim uczestnikom. W ogłoszeniu o naborze, określając wymagania niezbędne w pkt 1.2, wskazano ogólnie na „staż pracy co najmniej 5 lat, udokumentowany świadectwami pracy lub zaświadczeniem o trwającym zatrudnieniu do stażu pracy wlicza się również wykonywanie działalności gospodarczej zgodnie z art. 6 ust. 4 pkt 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 902, z późn. zm.).” Według Sądu z tak sformułowanego wymogu, którego już sama gramatyczna forma może budzić wątpliwości co do jego przejrzystości, nie wynika w żaden sposób, jaki powinien być profil działalności gospodarczej, której prowadzenie może zostać wliczone do wymaganego stażu pracy. Przepis art. 6 ust. 4 pkt 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1260), zwanej dalej ustawą, do którego się odwołano, wskazuje natomiast na staż pracy lub wykonywanie działalności gospodarczej o charakterze zgodnym z wymaganiami na danym stanowisku. Wyraźnie zatem przepis ten odsyła do wymagań związanych z danym stanowiskiem - sam ich nie określając i nie definiując też pojęcia „wymagań związanych z danym stanowiskiem”. Definicji takiej brak zresztą także w innych przepisach ustawy. Zgodnie bowiem z art. 13 ust. 2 pkt 3 omawianej ustawy powinny zostać one określone w ogłoszeniu o naborze. Tymczasem w ogłoszeniu o naborze nie określono ani w wymaganiach niezbędnych, ani w wymaganiach dodatkowych, że chodzi - jak twierdzi organ - o działalność gospodarczą o profilu oświatowym, czyli w zakresie zarządzania oświatą i w zakresie budżetowości oświatowej. Innymi słowy, na podstawie określonych w ogłoszeniu o naborze wymagań nie można ustalić, że działalność ta - jak przyjął organ przy ocenie kandydatury skarżącej - powinna być związana z obsługą i realizacją zadań w szeroko rozumianej oświacie (szkoły, przedszkola). Wymóg taki nie został jasno i jednoznacznie ustalony. Co więcej, na podstawie oceny dokonanej przez organ w tym zakresie także nie sposób stwierdzić, jaki zakres i charakter zadań realizowanych w oświacie przez kandydata mógł być uznany za zgodny z wymaganiami na stanowisku, którego dotyczył nabór. Uznając, że działalność gospodarcza prowadzona przez skarżącą nie jest zgodna z tymi wymaganiami Komisja Kwalifikacyjna oraz organ powołały się na wskazany w ogłoszeniu zakres zadań wykonywanych na stanowisku oraz nieustalone wymagania dotyczące zarządzania w oświacie i rozpatrywania zagadnień z zakresu budżetowości oświatowej. Dostrzegł natomiast Sąd, że zgodnie z art. 13 ust. 2 pkt 4 ustawy wskazanie zakresu zadań wykonywanych na stanowisku stanowi kolejną informację,

jaką powinno zawierać ogłoszenie o naborze, odrębną od wymagań związanych ze stanowiskiem, o których mowa w art. 13 ust. 2 pkt 3 ustawy. Czym innym jest zatem określenie wymagań, a czym innym opis stanowiska. Nie można więc przyjąć za prawidłowe skonkretyzowanie wymogów co do stażu pracy dopiero w trakcie postępowania konkursowego, na podstawie informacji o zadaniach wykonywanych na stanowisku, ponieważ zakres tych zadań niewątpliwie nie określa wymagań. W konsekwencji Sąd podzielił zarzut skargi dotyczący braku określenia w ogłoszeniu o naborze na wolne stanowisko urzędnicze - w sposób prawidłowy - warunków, jakie powinny spełniać kandydaci. Stwierdził zatem, że kwestionowane w skardze postępowanie konkursowe zostało przeprowadzone z naruszeniem art. 11 ust. 1 w zw. z art. 13 ust. 2 pkt 3 ustawy o pracownikach samorządowych, a więc z naruszeniem zasad odnoszących się do procedury naboru, przy czym naruszenie to było tego rodzaju, że mogło mieć wpływ na wynik sprawy.

Transport drogowy

W wyroku z dnia 26 lipca 2022 r., sygn. akt II SA/Op 57/22, Sąd przyznał rację organom, że wypowiedzenie umowy nie stanowi okoliczności unormowanych art. 20a ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2021 r. poz. 919), zwanej dalej w skrócie u.t.d. Z art. 20a ust. 1 u.t.d. wynika, że warunków określonych w zezwoleniu, o którym mowa w art. 18, nie stosuje się w przypadku wystąpienia niezależnych od przedsiębiorcy okoliczności uniemożliwiających wykonywanie przewozów zgodnie z określonym w zezwoleniu przebiegiem trasy przewozów, w szczególności awarii sieci, robót drogowych lub blokad drogowych. Zdaniem Sądu przepis art. 20a ust. 2 u.t.d. stanowi jednoznacznie, co właściwie odkodowały orzekające w sprawie organy, że w przypadku gdy okoliczności uniemożliwiające wykonywanie przewozów, o których mowa w ust. 1, trwają dłużej niż 14 dni, organ właściwy w sprawach zezwoleń, na wniosek przedsiębiorcy, wydaje decyzję w sprawie odstąpienia od warunków określonych w zezwoleniu. Zgodnie z art. 20a ust. 3 u.t.d. decyzja, o której mowa w ust. 2, nie może być wydana na okres dłuższy niż okres ważności zezwolenia. Z powyższego wynika, że pozytywne rozpatrzenie wniosku i wydanie decyzji na podstawie art. 20a ust. 2 w zw. z art. 20a ust. 1 u.t.d. uzależnione jest wyłącznie od wystąpienia niezależnych od przedsiębiorcy okoliczności uniemożliwiających wykonywanie przewozów zgodnie z określonym w zezwoleniu przebiegiem trasy przewozów, które trwają dłużej niż 14 dni. O ile w przytoczonym powyżej art. 20a ust. 1 u.t.d. ustawodawca zawarł otwarty katalog takich okoliczności:

awarie sieci, roboty drogowe, blokady drogowe, o tyle charakter tych przykładowych okoliczności jednoznacznie wskazuje, że prawodawca uwarunkował udzielenie przedmiotowego odstępstwa od wystąpienia zdarzeń tymczasowych, losowych, czyli takich, które – po ich ustaniu – znikną, w efekcie czego możliwe będzie dalsze wykonywanie przejazdów w sposób określony w pierwotnym zezwoleniu. Również literalna wykładnia samego pojęcia „odstępstwo” świadczy o czymś jednostkowym (wyjątkowym, przemijalnym), a nie stałym (niezmiennym). Na „czasowość” instytucji odstąpienia od zezwolenia, o której mowa w art. 20a u.t.d., wskazuje również wynik wykładni systemowej tego przepisu - przeprowadzonej w konfrontacji z treścią art. 24 u.t.d. Zgodnie z art. 24 ust. 2 pkt 1 u.t.d. zezwolenie może być zmienione na wniosek jego posiadacza w razie zmiany przebiegu linii regularnej, rozkładu jazdy, zwiększenia pojemności pojazdów, częstotliwości ich kursowania lub zmian godzin odjazdów z poszczególnych przystanków. Z przepisu tego wynika, że zmiana przebiegu linii, czy rozkładu jazdy jest podstawą do zmiany zezwolenia (mającej ze swej istoty charakter stały), a nie odstępstwa od warunków tego zezwolenia.

Przewlekłość postępowania administracyjnego

W sprawie o sygn. akt II SAB/Op 67/21 (wyrok z dnia 25 stycznia 2022 r.) dotyczącej przewlekłego prowadzenia postępowania przez Wójta Gminy w przedmiocie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia Sąd stwierdził, że zawieszenie postępowania administracyjnego wstrzymuje bieg terminów przewidzianych w art. 103 K.p.a. W trakcie zawieszenia postępowania organ nie był zobowiązany podejmować w sprawie dalszych czynności. Zawieszenie postępowania wstrzymując bieg terminów przewidzianych w Kodeksie powoduje, że biegną one dalej dopiero z chwilą podjęcia zawieszonych postępowania. Tym samym, zawieszenie postępowania eliminuje możliwość powstania przewlekłości postępowania związanej z upływem terminu załatwienia sprawy. Dalej Sąd argumentował, że w sprawie ze skargi na przewlekłość postępowania kwestia prawidłowości postanowień Wójta Gminy, które doprowadziły do zawieszenia postępowania zainicjowanego wnioskiem o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedsięwzięcia nie może być przedmiotem sądowej kontroli. Wydanie postanowienia o zawieszeniu postępowania administracyjnego, opartego na art. 63 ust. 5 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. 2021 r. poz. 2373), powoduje, że dopóki takie postanowienie pozostaje w obrocie prawnym,

organ nie może prowadzić postępowania w dalszym ciągu i nie może wydać aktu administracyjnego, załatwiającego sprawę co do istoty. Konsekwencją jest brak możliwości zarzucenia organowi administracji prowadzenia postępowania w sposób przewlekły. Nie jest więc możliwe uwzględnienie skargi na przewlekłość, dopóki we właściwym trybie nie zostanie wzruszone postanowienie o zawieszeniu postępowania administracyjnego. Podsumowując Sąd stwierdził, że stan zawieszenia postępowania administracyjnego powoduje, że brak jest podstaw do stwierdzenia przewlekłości postępowania, zobowiązania organu do załatwienia sprawy i wyznaczenia mu terminu, czyli zastosowania art. 149 § 1 P.p.s.a.

Zagadnienia procesowe

W sprawie o sygn. akt II SA/Op 197/22 (wyrok z dnia 27 października 2022 r.) dotyczącej niedopuszczalności odwołania w sprawie zatwierdzenia projektu budowlanego i udzielenia pozwolenia na budowę Sąd stwierdził, że zawarte w przepisie art. 127a § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2022 r. poz. 2000, z późn. zm.), zwanej dalej K.p.a., sformułowanie „w trakcie biegu terminu do wniesienia odwołania” należy wyklądać w korespondencji z normami ogólnymi dotyczącymi sposobu obliczania terminów zawartymi w szczególności w art. 57 § 1 K.p.a., co oznacza, że początek biegu terminu do złożenia oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania przypada na dzień następujący po dniu doręczenia decyzji stronie. Przepis art. 57 § 1 K.p.a. stanowi bowiem, że jeżeli początkiem terminu określonego w dniach jest pewne zdarzenie, przy obliczaniu tego terminu nie uwzględnia się dnia, w którym zdarzenie to nastąpiło. Zdaniem Sądu użyte przez ustawodawcę sformułowanie „w trakcie biegu terminu do wniesienia odwołania” (a nie od dnia doręczenia decyzji) nie oznacza okresu czasu sprzed daty rozpoczynającej bieg terminu do wniesienia odwołania. Zatem oświadczenie o zrzeczeniu się odwołania może być złożone dopiero po rozpoczęciu biegu terminu do jego wniesienia. W konsekwencji Sąd uznał, że organ odwoławczy wadliwie zastosował art. 127a § 1 K.p.a., oraz stracił, podejmując zaskarżone postanowienie, z pola widzenia przepis art. 129 § 2 K.p.a., który stanowi, że odwołanie wnosi się w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji stronie, a gdy decyzja została ogłoszona ustnie - od dnia jej ogłoszenia stronie w zw. z art. 57 § 1 K.p.a., które określają termin wniesienia odwołania przy obliczaniu, którego nie uwzględnia się dnia doręczenia decyzji.

W postanowieniu z dnia 25 października 2022 r., sygn. akt II SA/Op 374/21, Sąd odrzucając skargę stwierdził, że żadna z powołanych przez skarżącą okoliczności nie wskazuje na wystąpienie przesłanek kwalifikowanej legitymacji procesowej wymaganej na mocy art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U z 2020 r. poz. 713, z późn. zm.), zwanej dalej w skrócie u.s.g. Sąd uznał bowiem, że objęta zaskarżonym zarządzeniem Burmistrza czynność sporządzenia i podania do publicznej wiadomości wykazu nieruchomości przeznaczonych do oddania w dzierżawę ma charakter proceduralny. Uruchamia czynności związane z organizacją przetargu. Tego rodzaju zarządzenie zasadniczo nie rodzi skutków prawnomaterialnych wobec osób trzecich, a zwłaszcza w sferze praw podmiotu, który nie posiada tytułu prawnego do nieruchomości objętej wykazem. Sąd podkreślił, że o interesie prawnym lub uprawnieniu względem nieruchomości przeznaczonych do wydzierżawienia w trybie przetargowym nie decyduje nawet tytuł prawny (prawo własności) do nieruchomości sąsiednich. Również samo ubieganie się o nabycie nieruchomości przeznaczonej do oddania w użytkowanie nie stanowi jakiegokolwiek uprawnienia prawnorzeczowego chronionego prawem materialnym, ani nie upoważnia do wysuwania roszczeń o nabycie nieruchomości. Sam fakt ubiegania się o nabycie jednej z nieruchomości objętej zarządzeniem Burmistrza w sprawie przeznaczenia do sprzedaży w drodze przetargu ustnego nieograniczonego nieruchomości stanowiącej własność gminy nie stanowi jakiegokolwiek uprawnienia prawnorzeczowego chronionego prawem materialnym, na które to uprawnienie mogłoby w jakikolwiek sposób oddziaływać takie zarządzenie. Równocześnie Sąd podniósł, że zamiarowi polepszenia warunków gospodarowania nieruchomością przy pomocy nieruchomości stanowiącej dotychczas własność gminy ustawodawca nie przypisał nawet charakteru roszczenia o nabycie nieruchomości gminy, dlatego też zamiar ten stanowi interes faktyczny, nie znajdujący ochrony prawnomaterialnej i w konsekwencji nie legitymujący do skorzystania z uprawnienia żądania oceny zarządzenia burmistrza przez sąd administracyjny w trybie art. 101 ust. 1 u.s.g.

W sprawie o sygn. akt II SA/Op 195/22 (wyrok z dnia 24 października 2022 r.) dotyczącej odmowy przywrócenia terminu do wniesienia odwołania w sprawie udzielenia zezwolenia na realizację inwestycji drogowej, Sąd wyraził tezę, że okoliczności doręczenia korespondencji zgodnie z procedurą wynikającą z ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 176, z późn. zm.) oraz braku wiedzy czy świadomości strony o fakcie doręczenia i takiej formie doręczenia korespondencji

nie można kwalifikować jako zdarzeń mających uprawdopodobnić brak winy w uchybieniu terminu do wniesienia odwołania od decyzji wprowadzonej do obrotu prawnego na zasadzie publicznego obwieszczenia.

Z kolei w sprawie o sygn. akt II SA/Op 90/22 (postanowienie z dnia 31 maja 2022 r.) Sąd stanął na stanowisku, że w zbiorze podmiotów legitymowanych do wniesienia skargi do sądu administracyjnego na uchwałę rady tej samej gminy (miasta) w sprawie planu pracy komisji rewizyjnej w trybie art. 50 § 1 P.p.s.a. oraz art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2022 r. poz. 559, z późn. zm.), zwanej dalej w skrócie u.s.g., nie mieści się burmistrz. Zdaniem Sądu legitymacji skargowej nie można bowiem wywodzić z samego faktu sprawowania określonej funkcji w strukturach Gminy. Działający w strukturach danej jednostki samorządu terytorialnego burmistrz (wójt lub prezydent miasta) - nie jest samodzielnym, odrębnym od gminy podmiotem. Ustawodawca lokuje go w strukturze organizacyjnej gminy, przypisując mu rolę organu wykonawczego podstawowej jednostki samorządu terytorialnego (art. 26 u.s.g.), który wykonuje uchwały rady gminy i zadania określone przepisami (art. 30 ust. 1 u.s.g.), w tym także budżet (art. 30 ust. 2 pkt 4 u.s.g.). Funkcjonowanie wójta, burmistrza lub prezydenta miasta w charakterze organu wykonawczego gminy oznacza, że realizując zadania jednostki samorządu terytorialnego nie ma on własnego (jako organ), innego aniżeli gmina „interesu prawnego”. Również kierowanie przez wójta, burmistrza lub prezydenta miasta bieżącymi sprawami gminy oraz reprezentowanie jej na zewnątrz nie czyni z tego organu odrębnego od gminy podmiotu, skoro w tych działaniach artykułuje on wolę oraz „interes prawny” tej właśnie jednostki samorządu terytorialnego.

Funkcjonowanie instytucji postępowania uproszczonego i mediacyjnego

W 2022 r. w WSA w Opolu rozpoznano ogółem 193 sprawy w trybie uproszczonym (w Wydziale I – 86 spraw, a w Wydziale II 107 spraw), co oznacza spadek w stosunku do roku 2021 - 342 sprawy oraz roku 2020 – 239 spraw i jak się wydaje jest wynikiem uchylania kolejnych ograniczeń pandemicznych.

Sprawy rozpoznane w trybie uproszczonym zakończyły się w następujący sposób: w 88 sprawach uwzględniono skargi, w 97 sprawach oddalono skargę, a w 8 przypadkach sprawę zakończono w inny sposób.

W 2022 roku nie skierowano żadnej sprawy do mediacji.

Zagadnienia związane z prawem pomocy

W 2022 r. do obu wydziałów orzeczniczych wpłynęło ogółem 238 spraw z zakresu prawa pomocy, z czego do Wydziału I – 141 spraw, a do Wydziału II – 97 spraw.

W omawianym okresie załatwiono 243 sprawy, w tym w Wydziale I – 145 spraw, zaś w Wydziale II – 98 spraw.

Postępowania w powyższych sprawach zakończyły się w następujący sposób:

- w 36 sprawach przyznano prawo pomocy co do całości wniosku (z czego w Wydziale I w 20 sprawach a w Wydziale II w 16 sprawach),
- w 57 sprawach przyznano prawo pomocy co do części wniosku (z czego w Wydziale I w 34 sprawach a w Wydziale II w 23 sprawach),
- w 87 odmówiono przyznania prawa pomocy (z czego w Wydziale I w 67 sprawach a w Wydziale II w 20 sprawach).

Ponadto w obu Wydziałach w 35 sprawach pozostawiono wniosek bez rozpoznania, zaś 28 spraw załatwiono w inny sposób (np. umorzono postępowanie).

Spośród wydanych orzeczeń należy wyróżnić następujące zagadnienia:

W sprawie o sygn. akt I SPP/Op 108/22 referendarz uznał, że do kuratora reprezentującego skarżącą spółkę nie ma zastosowania zwolnienie od kosztów sądowych z art. 239 pkt 3 P.p.s.a. Zdaniem referendarza z wykładni językowej tego przepisu wynika, że zwolnieniu od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych podlega tylko kurator strony wyznaczony przez sąd orzekający lub przez sąd opiekuńczy dla danej sprawy. Przy czym pojęcie „danej sprawy” odnosi się do konkretnej sprawy sądownoadministracyjnej i postępowaniem w tej sprawie. W ocenie referendarza przepis art. 239 pkt 3 P.p.s.a. należy łączyć bowiem wyłącznie z instytucjami procesowymi przewidzianymi w przepisach art. 30 P.p.s.a. (zgodnie z którym dla strony nie mającej zdolności procesowej, która nie ma przedstawiciela ustawowego, jak też dla strony niemającej organu powołanego do jej reprezentowania powoływany jest kurator przez sąd na wniosek strony przeciwnej jeżeli strona ta podejmuje przeciwko drugiej stronie czynność niecierpiącą zwłoki) oraz art. 78-81 P.p.s.a. (gdzie uregulowano kwestie związane z kuratorem do doręczeń). W rozpatrywanej sprawie kurator radca prawny nie został bowiem wyznaczony przez sąd orzekający w tak rozumianej niniejszej sprawie, lecz przez sąd powszechny na podstawie 42 Kodeksu cywilnego. W konsekwencji tak dokonanej oceny wniosek kuratora o zwolnienie od kosztów sądowych analizowano

kierując się przesłanką z art. 246 § 2 pkt 2 P.p.s.a. określającą kryteria finansowe wnioskodawcy.

W sprawie o sygn. akt I SPP/Op 128/22 prawomocnym postanowieniem Wojewódzki Sąd Administracyjny w Opolu utrzymał w mocy postanowienie referendarza, uznając wniosek skarżących o przyznanie prawa pomocy za bezzasadny. Następnie do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu wpłynął ponowny wniosek skarżących o przyznanie prawa pomocy w zakresie zwolnienia od kosztów sądowych w całości. Referendarz kierując się dyspozycją przepisów art. 165 i 170 P.p.s.a. oddalił kolejny wniosek. Art. 170 P.p.s.a. wskazuje bowiem, że orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy i organy państwowe, a w przypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby, zaś art. 165 P.p.s.a. stanowi podstawę prawną do zmiany bądź uchylenia prawomocnego orzeczenia w przypadku zmiany okoliczności sprawy. Przy czym w ocenie referendarza zmianie winien ulec stan faktyczny sprawy w sposób na tyle istotny, że zachodzą przesłanki do zmiany uprzednio wydanego orzeczenia. W przypadku postanowienia odmawiającego przyznania prawa pomocy będzie musiała być to zmiana polegająca na pogorszeniu sytuacji finansowej wnioskodawcy. Jednocześnie przy rozpoznaniu sprawy referendarz kierował się tym, iż nowe zmienione okoliczności winny mieć odzwierciedlenie w rzeczywistości, tj. nie wystarczy ich wskazanie, ale muszą być jeszcze uwiarygodnione odpowiednimi dowodami.

Mając na względzie powyższe kryteria referendarz ograniczył się jedynie do porównania danych i informacji na temat sytuacji dochodowej i majątkowej zawartych w ponownym wniosku o przyznanie prawa pomocy do wykazanych we wniosku poddanych już analizie przez referendarza w postępowaniu zakończonym prawomocnym postanowieniem.

W sprawie o sygn. akt I SPP/Op 176/22 umorzono postępowanie w zakresie zwolnienia od kosztów sądowych dotyczących wpisu od skargi i opłaty kancelaryjnej za sporządzenie uzasadnienia wyroku i odmówiono przyznania prawa pomocy w pozostałym zakresie. W tej sprawie Wojewódzki Sąd Administracyjny w Opolu oddalił skargę, a przed ogłoszeniem wyroku w wyznaczonym terminie skarżący uiścił wpis od skargi, zaś po wyroku opłatę kancelaryjną za pisemne sporządzenie uzasadnienia wyroku. W dalszej kolejności skarżący zwrócił się o przyznanie prawa pomocy w zakresie zwolnienia od kosztów sądowych w całości oraz ustanowienia adwokata. Odnośnie wniosku o przyznanie prawa pomocy referendarz uznał, że cel ustawodawcy ustanowienia prawa pomocy jakim jest zapewnienie osobom fizycznym oraz

jednostkom organizacyjnym znajdującym się w trudnej sytuacji materialnej faktycznej realizacji konstytucyjnego prawa do sądu (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP) został zrealizowany wskutek zapłaty wpisu od skargi. W sprawie skarżący uiścił również opłatę kancelaryjną za sporządzenie uzasadnienia wyroku. Tym samym postępowanie w przedmiocie prawa pomocy w zakresie zwolnienia od kosztów sądowych dotyczących wpisu od skargi oraz opłaty kancelaryjnej, jako bezprzedmiotowe, stało się zbędne i należało je na podstawie art. 249a P.p.s.a. umorzyć. W związku z tym prowadzenie postępowania o przyznanie prawa pomocy należało ograniczyć do wniosku obejmującego pozostałe koszty sądowe wymagane na etapie skargi kasacyjnej oraz ustanowienia adwokata.

W sprawie o sygn. akt I SA/Op 525/21 referendarz odmówił przyznania kosztów nieopłaconej pomocy prawnej. W realiach sprawy adwokat podniósł, że nie zachodzą przesłanki do wniesienia skargi kasacyjnej, ponieważ skarżący nie złożył wniosku o sporządzenie pisemnego uzasadnienia wyroku, co skutkuje zamknięciem drogi do wywiedzenia skargi kasacyjnej, albowiem wnioski o sporządzenie pisemnego uzasadnienia wyroku jest koniecznym elementem do skutecznego wniesienia skargi kasacyjnej. W ocenie Sądu wyrażonej w postanowieniu z 10 czerwca 2022 r., opinia pełnomocnika jest nieuzasadniona w świetle obowiązujących przepisów art. 86 § 1 P.p.s.a. oraz art. 87 P.p.s.a. W tym kontekście Sąd wskazał, że wprowadzając skarżący nie złożył wniosku o sporządzenie pisemnego uzasadnienia wyroku, to jednak w terminie do złożenia takiego wniosku zwrócił się o przyznanie prawa pomocy w zakresie ustanowienia pełnomocnika z urzędu i na mocy postanowienia referendarza przyznano mu je w zakresie ustanowienia adwokata. Sąd zaznaczył, że ustanowiony pełnomocnik z urzędu mógł wnieść o sporządzenie pisemnego uzasadnienia wyroku wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do sporządzenia i doręczenia uzasadnienia wyroku oddalającego skargę, czego jednak nie uczynił. Tym samym nieuprawnione okazały się kategoryczne twierdzenia zawarte w opinii o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej, że skoro skarżący nie złożył wniosku o sporządzenie pisemnego uzasadnienia wyroku, nie jest możliwe skuteczne wniesienie skargi kasacyjnej. W związku z tym Sąd stwierdził, że opinia, o której mowa w art. 177 § 4 P.p.s.a. nie została sporządzona z zachowaniem zasad należytej staranności, czego skutkiem było zawiadomienie właściwej okręgowej rady adwokackiej, która wyznaczy innego pełnomocnika (art. 177 § 5 P.p.s.a.).

Odmawiając przyznania kosztów nieopłaconej pomocy prawnej referendarz przywołał przepis art. 250 P.p.s.a., który, w jego ocenie, nie obliguje w każdym przypadku do

pozytywnego rozpoznania wniosku pełnomocnika. Również w orzecznictwie sądów administracyjnych przyjęty został pogląd, że przepis art. 250 P.p.s.a. nie nakłada na sąd obowiązku uwzględnienia każdego wniosku pełnomocnika o zwrot kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu przyjmuje się, że wniosek taki każdorazowo podlega ocenie pod kontem jakości usług świadczonych w ramach pomocy prawnej. Z tego wypływa wniosek, że wynagrodzenie może być przyznane jedynie za pomoc prawną, która była świadczona w sposób profesjonalny.

W orzeczeniu wydanym w sprawie o sygn. akt II SPP/Op 129/21 sformułowano tezę, że skoro skarżącej przyznano już prawo pomocy poprzez ustanowienie pełnomocnika z urzędu, a w zakresie zwolnienia od kosztów sądowych korzysta ona w całości ze zwolnienia na mocy przepisu art. 239 pkt 1 lit. a P.p.s.a. to faktycznie jest ona w sytuacji osoby, której przyznano prawo pomocy w zakresie całkowitym. Natomiast w postanowieniu w sprawie II SPP/Op 18/22 zawarto tezę, zgodnie z którą fakt uiszczenia przez stronę wpisu od skargi w formie znaków opłaty sądowej nie jest okolicznością samą w sobie uzasadniającą, na podstawie art. 249a P.p.s.a., umorzenie postępowania z wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych w zakresie tego wpisu.

Działalność pozaorzecznicza

- w dniu 30 maja 2022 r. starszy referendarz sądowy Violetta Radecka-Sinicka wzięła udział w trybie zdalnym w Ogólnopolskiej Konferencji Naukowej: „Mieszkanie i prawo”, zorganizowanej przez Instytut Prawa i Ekonomii Uniwersytetu Kazimierza Wielkiego w Bydgoszczy. W ramach tej Konferencji wygłosiła referat pt. „Problematyka mieszkań chronionych w świetle aktualnego orzecznictwa sądów administracyjnych”, który to referat znajdzie się w zbiorczej monografii z Konferencji;

- w dniu 6 września 2022 r. Prezes Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu sędzia WSA Elżbieta Kmiecik wzięła udział w uroczystości stanowiącej podsumowanie obchodów jubileuszu 100. rocznicy utworzenia sądownictwa administracyjnego w województwie śląskim, która odbyła się w auli Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach;

- w dniach 12 – 14 października 2022 r. Prezes Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu sędzia WSA Elżbieta Kmiecik, sędzia WSA Grzegorz Gocki, sędzia WSA Tomasz Judecki, sędzia WSA Marzena Łozowska, sędzia WSA Aleksandra Sędkowska, sędzia WSA Krzysztof Sobieralski i asesor sądowy Anna

Komorowska-Kaczkowska wzięli udział w konferencji szkoleniowej zorganizowanej w Polanicy Zdroju przez Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu;

- w dniu 25 października 2022 r. Prezes Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu sędzia WSA Elżbieta Kmiecik oraz Wiceprezes Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu sędzia NSA Gerard Czech wzięli udział w uroczystości związanej z obchodami 100. rocznicy utworzenia Najwyższego Trybunału Administracyjnego na Zamku Królewskim w Warszawie.

Dane teleadresowe

Prezes WSA w Opolu
sędzia WSA Elżbieta Kmiecik

Sekretariat Prezesa
Starszy specjalista
Jolanta Hadała
tel. 77-5411-580
fax 77-5411-600
e-mail: sekretariat@opole.wsa.gov.pl

Dyrektor WSA w Opolu
Jan Kansy
tel. 77-5411-580
fax 77-5411-600
e-mail: jan.kansy@opole.wsa.gov.pl

Wydział Informacji Sądowej
Przewodniczący Wydziału - Rzecznik Prasowy
sędzia WSA Krzysztof Bogusz
tel. 77-5411-560
fax 77-5411-515
e-mail: krzysztof.bogusz@opole.wsa.gov.pl

Kierownik Sekretariatu
Beata Gronowska
tel. 77-5411-560
fax 77-5411-515
e-mail: wis@opole.wsa.gov.pl

Informacja o sprawach w toku
tel. 77-5411-561
tel. 77-5411-562
tel. 77-5411-563
e-mail: wis@opole.wsa.gov.pl

Informacja o właściwości sądu oraz wnioski dot. działalności sądu
tel. 77-5411-561
tel. 77-5411-562
tel. 77-5411-563
e-mail: wis@opole.wsa.gov.pl

Biblioteka sądowa

tel. 77-5411-660

e-mail: biblioteka@opole.wsa.gov.pl

Administrator Systemu Informatycznego

Piotr Bunkowski

tel. 77-5411-640

e-mail: informatyka@opole.wsa.gov.pl

I Wydział

Przewodniczący Wydziału

sędzia WSA Marzena Łozowska

Kierownik Sekretariatu

Beata Przybyła

tel. 77-5411-520

fax 77-5411-515

e-mail: wydzial.pierwszy@opole.wsa.gov.pl

II Wydział

Przewodniczący Wydziału

Prezes WSA sędzia WSA Elżbieta Kmiecik

Kierownik Sekretariatu

Grażyna Pałys

tel. 77-5411-540

fax 77-5411-515

e-mail: wydzial.drugi@opole.wsa.gov.pl

Oddział Finansowo - Budżetowy

Główny Księgowy

Katarzyna Majecka

tel. 77-5411-611

e-mail: ksiegowosc@opole.wsa.gov.pl

Główny Specjalista d/s Osobowych

Małgorzata Madera

tel. 77-5411-620

e-mail: kadry@opole.wsa.gov.pl

Oddział Administracyjno - Gospodarczy i Spraw Ogólnych

Kierownik Oddziału

Aleksandra Kowalska-Wnuk

tel. 77-5411-630

fax 77-5411-635

e-mail: sag@opole.wsa.gov.pl

Biuro Podawcze

Starszy Inspektor Sądowy

Małgorzata Cyma

tel. 77-5411-500

fax 77-5411-515

Inspektor Ochrony Danych Osobowych

Starszy inspektor sądowy

Maria Żymańczyk

tel. 77-54-11-525

e-mail: mzymanczyk@opole.wsa.gov.pl

Centrala telefoniczna

tel. 77-5411-500

Wykaz tabel

- I Ogólny wpływ oraz liczba załatwień skarg w 2021 r. i 2022 r.
- II Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Opolu w 2021 r. i 2022 r.
- III Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności Dyrektora Izby Administracji Skarbowej w Opolu w 2021 r. i 2022 r.
- IV Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności terenowych organów administracji rządowej w 2021 r. i 2022 r.
- V Skargi w ujęciu podmiotowym ze względu na osoby skarżące w 2021 r. i 2022 r.
- VI Udział w postępowaniu pełnomocników w 2021 r. i 2022 r.
- VII Sprawy niezadowolone w 2021 r. i 2022 r.
- VIII Terminowość załatwiania spraw w 2021 r. i 2022 r.
- IX Wpływ i załatwienia skarg na akty i czynności oraz sprzeciwy od decyzji /SA/ w rozbiciu na symbole w 2022 r.
- X Wpływ i załatwienia skarg na bezczynność i przewlekłość postępowania organów /SAB/ w rozbiciu na symbole w 2022 r.

Tabela I

Ogólny wpływ oraz liczba załatwień skarg w 2022 r. w porównaniu z rokiem poprzednim

Wydziały	Rodzaj spraw	Pozostało z roku 2021	Wpływ		Załatwiono				Zamknięto		Pozostało na rok 2023
					Na rozprawie		Na posiedzeniu niejawnym				
			2021	2022	2021	2022	2021	2022	2021	2022	
Wydział I	SA	204	606	398	90	226	421	279	2	3	94
	SAB	0	2	8	0	0	2	8	0	0	0
Wydział II	SA	128	599	361	104	196	477	184	6	7	102
	SAB	15	111	95	0	0	112	85	2	0	25
Razem		347	1318	862	194	422	1012	556	10	10	221

Tabela II

Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Opolu w 2022 r. w porównaniu z rokiem poprzednim

SKO w Opolu	Wpływ		Załatwiono wyrokiem									
			Ogółem		Uwzględniono				Oddalono			
	w ujęciu liczbowym				w ujęciu %		w ujęciu liczbowym		w ujęciu %			
	2021	2022	2021	2022	2021	2022	2021	2022	2021	2022	2021	2022
Wydział I	143	86	74	98	15	28	20,3	28,6	59	70	79,7	71,4
Wydział II	181	139	166	119	78	54	47,0	45,4	88	65	53,0	54,6
Razem	324	225	240	217	93	82	38,8	37,8	147	135	61,3	62,2

Tabela III

Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności Dyrektora Izby Administracji Skarbowej w Opolu w 2022 r. w porównaniu z rokiem poprzednim

Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w Opolu	Wpływ		Załatwiono wyrokiem									
			Ogółem		Uwzględniono				Oddalono			
					w ujęciu liczbowym		w ujęciu %		w ujęciu liczbowym		w ujęciu %	
	2021	2022	2021	2022	2021	2022	2021	2022	2021	2022	2021	2022
Wydział I	203	164	136	122	32	23	23,5	18,9	104	99	76,5	81,1
Wydział II	15	19	9	12	1	5	11,1	41,7	8	7	88,9	58,3
Razem	218	183	145	134	33	28	22,8	20,9	112	106	77,2	79,1

Tabela IV

Załatwione wyrokiem skargi na akty i czynności terenowych organów administracji rządowej w 2022 r. w porównaniu z rokiem poprzednim

Województwo opolskie	Wpływ		Załatwiono wyrokiem									
			Ogółem		Uwzględniono				Oddalono			
					w ujęciu liczbowym		w ujęciu %		w ujęciu liczbowym		w ujęciu %	
	2021	2022	2021	2022	2021	2022	2021	2022	2021	2022	2021	2022
Wydział I	0	0	0	0	0	0	0,0	0,0	0	0	0,0	0,0
Wydział II	261	96	210	89	172	53	81,9	59,6	38	36	18,1	40,4
Razem	261	96	210	89	172	53	81,9	59,6	38	36	18,1	40,4

Tabela V

Skargi w ujęciu podmiotowym ze względu na osoby skarżące w 2022 r. w porównaniu z rokiem poprzednim

Liczba skarg wnoszonych przez	Wydział I		Wydział II		Razem	
	2021	2022	2021	2022	2021	2022
Osoby fizyczne	437	257	629	356	1066	613
Osoby prawne	160	134	72	71	232	205
Organizacje społeczne	8	15	0	28	8	43
Prokuratorów	3	0	9	1	12	1
Rzecznika Praw Obywatelskich	0	0	0	0	0	0

Tabela VI

Udział w postępowaniu pełnomocników w 2022 r. w porównaniu z rokiem poprzednim

Udział w postępowaniu	Wydział I w liczbach		Wydział II w liczbach		Razem	
	2021	2022	2021	2022	2021	2022
Pełnomocników administracji państwowej	165	185	265	160	430	345
Adwokatów jako pełnomocników skarżących i uczestników postępowania	85	104	116	101	201	205
Radców prawnych jako pełnomocników skarżących i uczestników postępowania	99	79	169	137	268	216
Doradców podatkowych	78	90	0	0	78	90
Rzeczników patentowych	0	0	0	0	0	0
Prokuratorów	0	0	0	1	0	1
Rzecznika Praw Obywatelskich	0	0	0	0	0	0

Tabela VII
Sprawy niezalutwione

Rodzaj sprawy	Wydział	Liczba spraw niezalutwionych pozostających od daty pierwszego wpływu skargi do sądu									
		powyżej 3 do 6 miesięcy		powyżej 6 do 12 miesięcy		powyżej 12 miesięcy do 2 lat		powyżej 2 do 3 lat		powyżej 3 lat	
		2021	2022	2021	2022	2021	2022	2021	2022	2021	2022
SA	I	36	20	34	6	20	6	4	1	11	8
	II	24	16	17	11	3	8	4	1	7	4
Razem		60	36	51	17	23	14	8	2	18	12
SAB	I	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
	II	2	9	1	0	0	0	0	0	0	0
Razem		2	9	1	0	0	0	0	0	0	0

Tabela VIII
Terminowość załatwiania spraw

Rodzaj sprawy	Wydział	Od daty wpływu sprawy w danym lub poprzednim okresie sprawozdawczym do jej załatwienia upłynął okres													
		do 2 miesięcy		powyżej 2 do 3 miesięcy		powyżej 3 do 4 miesięcy		powyżej 4 do 6 miesięcy		powyżej 6 do 12 miesięcy		powyżej 12 do 24 miesięcy		powyżej 24 miesięcy	
		2021	2022	2021	2022	2021	2022	2021	2022	2021	2022	2021	2022	2021	2022
SA	I	158	135	124	165	108	64	76	73	43	54	3	8	1	9
	II	174	101	160	107	123	59	72	71	49	32	9	9	0	8
Razem		332	236	284	272	231	123	148	144	92	86	12	17	1	17
SAB	I	0	6	2	2	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
	II	46	38	43	25	10	4	12	12	3	4	0	2	0	0
Razem		46	44	45	27	10	4	12	12	3	4	0	2	0	0

Tabela IX

Wpływ i załatwienie skarg na akty i inne czynności oraz sprzeciwy od decyzji /SA/ w rozbiu na symbole w 2022 r.

Lp.	Symbol sprawy	Opis symbolu, przedmioty spraw w ramach symbolu	Pozostało z poprzedniego okresu *)	Wpłynęło		Łącznie /kol 7 i 12/	Z A Ł A T W I O N O						Zamknięto	Pozostało na następny okres				
				razem	w tym ponownie wpisane		N a r o z p r a w i e								Na posiedzeniu niejawnym			
							Łącznie /suma rubryk 8 i 13/	Ogółem /suma rubryk 9 - 12/	Uwzględniono skargę/sprzeciw	Oddalono skargę/sprzeciw	Odrzucono skargę/sprzeciw	W inny sposób			Ogółem (***)	w tym		
																Uwzględniono skargę/sprzeciw	Oddalono skargę/sprzeciw	Odrzucono skargę/sprzeciw
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	
1	601	Budownictwo, nadzór architektoniczno-budowlany i specjalistyczny, ochrona przeciwpożarowa	15	50	2	49	47	19	11	7	1	0	28	6	14	8	2	16
12	602	Ceny, opłaty, stawki taryfowe, nie objęte symbolem 611	1	0	0	1	1	1	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0
13	603	Utrzymanie i ochrona dróg publicznych i innych dróg ogólnodostępnych, ruch na tych drogach, koleje, lotnictwo cywilne, przewozy, żegluga morska i śródlądowa	9	62	1	57	57	31	9	20	2	0	26	4	8	13	0	14
24	604	Działalność gospodarcza, w tym z udziałem podmiotów zagranicznych	4	7	0	7	7	6	2	4	0	0	1	0	0	1	0	4
35	605	Ewidencja ludności, dowody tożsamości, akty stanu cywilnego, imiona i nazwisko, obywatelstwo, paszporty	2	6	0	7	7	2	0	2	0	0	5	2	0	3	0	1
49	607	Gospodarka mieniem państwowym i komunalnym, w tym gospodarka nieruchomościami nierolnymi	17	4	0	18	18	6	2	1	3	0	12	0	1	11	0	3
59	609	Gospodarka wodna, w tym ochrona wód, budownictwo wodne, melioracje, zaopatrzenie w wodę	9	10	0	14	11	6	6	0	0	0	5	1	3	1	3	5
71	611	Podatki i inne świadczenia pieniężne, do których mają zastosowanie przepisy Ordynacji podatkowej, oraz egzekucja tych świadczeń pieniężnych	134	312	10	376	376	170	56	114	0	0	206	30	78	96	0	70
82	612	Sprawy geodezji i kartografii	4	4	0	7	7	3	1	2	0	0	4	1	2	1	0	1
89	613	Ochrona środowiska i ochrona przyrody	4	14	0	14	14	7	4	3	0	0	7	0	3	4	0	4
100	614	Oświata, szkolnictwo wyższe, nauka, działalność badawczo-rozwojowa i archiwa	6	18	0	18	18	11	8	1	0	2	7	1	0	1	0	6
111	615	Sprawy zagospodarowania przestrzennego	17	48	1	46	44	26	17	6	3	0	18	2	9	6	2	19
121	616	Rolnictwo i leśnictwo, w tym gospodarowanie nieruchomościami rolnymi i leśnymi, ochrona gruntów rolnych i leśnych, gospodarka łowiecka, rybołówstwo oraz weterynaria, ochrona zwierząt	4	1	0	5	5	2	1	1	0	0	3	0	1	1	0	0
143	618	Wywłaszczenie i zwrot nieruchomości	2	8	1	9	9	5	5	0	0	0	4	0	2	2	0	1
148	619	Stosunki pracy i stosunki służbowe, sprawy z zakresu inspekcji pracy	14	11	0	19	18	7	6	1	0	0	11	9	2	0	1	6
159	620	Ochrona zdrowia, w tym sprawy dotyczące chorób zawodowych, zakładów opieki zdrowotnej, uzdrowisk, zawodów lekarza, pielęgniarstwa, położnictwa, aptekarstwa i nadzoru sanitarnego	2	13	1	14	14	11	11	0	0	0	3	0	0	3	0	1
167	621	Sprawy mieszkaniowe, w tym dodatki mieszkaniowe	1	6	0	5	5	3	1	1	0	1	2	1	0	1	0	2
184	624	Powszechny obowiązek obrony kraju	0	1	0	1	1	1	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0
204	626	Ustrój samorządu terytorialnego, w tym referendum gminne	0	9	0	8	8	4	3	1	0	0	4	1	0	1	0	1
232	630	Obrót towarami z zagranicą, należności celne i ochrona przed nadmiernym przywozem towaru na obszar celnicy Unii Europejskiej	1	0	0	1	1	1	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0
246	632	Pomoc społeczna	16	65	1	64	64	36	18	16	0	2	28	11	10	5	0	17
253	633	Zatrudnienie i sprawy bezrobocia	2	6	0	7	7	5	2	3	0	0	2	0	0	2	0	1
264	634	Sprawy kombatanów, świadczenia z tytułu pracy przymusowej	0	2	0	1	1	1	1	0	0	0	0	0	0	0	0	1
275	636	Kultura i sztuka, w tym sprawy działalności kultury i twórczości, biblioteki, ochrona zabytków i muzea, sprawy związane z ochroną praw autorskich i pokrewnych	0	1	0	1	1	1	0	1	0	0	0	0	0	0	0	0
293	645	Sprawy nieobjęte symbolami podstawowymi 601 - 637 oraz od 646 - 655	4	16	2	17	15	4	4	0	0	0	11	0	1	10	2	3
303	648	Sprawy z zakresu informacji publicznej, prawa prasowego, ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego	4	5	0	8	8	2	1	1	0	0	6	1	2	3	0	1
309	652	Sprawy ubezpieczeń zdrowotnych	1	4	0	5	5	3	0	3	0	0	2	0	0	2	0	0
310	653	Środki publiczne nie objęte innymi symbolami	47	43	7	81	81	27	16	11	0	0	54	22	14	16	0	9
321	655	Subwencje unijne, fundusze strukturalne i regulacja rynków branżowych	12	33	0	35	35	21	4	12	5	0	14	2	3	8	0	10
Ogółem główne symbole 601-637 i 645-655			332	759	26	895	885	422	192	211	14	5	463	94	153	199	10	196

Tabela X

Wpływ i załatwienie skarg na bezczynność i przewlekłość organów /SAB/ w rozbiu na symbole w 2022 r.

Lp.	Symbol sprawy	Opis symbolu, przedmioty spraw w ramach symbolu	Pozostało z poprzedniego okresu *)	Wpłynęło		Łącznie /kol. 7 i 17/	Z A Ł A T W I O N O											Zamknięto	Pozostało na następny okres
				razem	w tym ponownie wpisane		N a r o z p r a w i e					N a p o s i e d z e n i u n i e j a w n y m							
							Łącznie /suma rubryk 8 i 13/	Ogółem /suma rubryk 9 - 12/	Uwzględniono skargę	Oddalono skargę	Odrzucono skargę	W inny sposób	Ogółem (***) (****)	w tym					
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18		
1	601	Budownictwo, nadzór architektoniczno-budowlany i specjalistyczny, ochrona przeciwpożarowa	0	4	0	3	3	0	0	0	0	0	3	1	0	2	0	1	
13	603	Utrzymanie i ochrona dróg publicznych i innych dróg ogólnodostępnych, ruch na tych drogach, koleje, lotnictwo cywilne, przewozy, żegluga morska i śródlądowa	0	3	0	1	1	0	0	0	0	0	1	0	0	1	0	2	
35	605	Ewidencja ludności, dowody tożsamości, akty stanu cywilnego, imiona i nazwisko, obywatelstwo, paszporty	1	1	0	1	1	0	0	0	0	0	1	0	1	0	0	1	
59	609	Gospodarka wodna, w tym ochrona wód, budownictwo wodne, melioracje, zaopatrzenie w wodę	0	1	1	1	1	0	0	0	0	0	1	0	0	1	0	0	
71	611	Podatki i inne świadczenia pieniężne, do których mają zastosowanie przepisy Ordynacji podatkowej, oraz egzekucja tych świadczeń pieniężnych	0	5	0	5	5	0	0	0	0	0	5	0	1	4	0	0	
82	612	Sprawy geodezji i kartografii	0	1	0	1	1	0	0	0	0	0	1	1	0	0	0	0	
89	613	Ochrona środowiska i ochrona przyrody	1	12	0	7	7	0	0	0	0	0	7	5	1	1	0	6	
111	615	Sprawy zagospodarowania przestrzennego	2	0	0	2	2	0	0	0	0	0	2	0	0	1	0	0	
143	618	Wywłaszczenie i zwrot nieruchomości	0	1	0	1	1	0	0	0	0	0	1	1	0	0	0	0	
159	620	Ochrona zdrowia, w tym sprawy dotyczące chorób zawodowych, zakładów opieki zdrowotnej, uzdrowisk, zawodu lekarza, pielęgniarstwa, położnictwa, aptekarstwa i nadzoru sanitarnego	0	2	0	2	2	0	0	0	0	0	2	0	0	2	0	0	
204	626	Ustrój samorządu terytorialnego, w tym referendum gminne	0	1	0	1	1	0	0	0	0	0	1	0	0	1	0	0	
214	627	Cudzoziemcy, repatrianci, nabycie nieruchomości przez cudzoziemców	0	9	0	9	9	0	0	0	0	0	9	3	2	4	0	0	
253	633	Zatrudnienie i sprawy bezrobocia	2	2	0	4	4	0	0	0	0	0	4	1	0	3	0	0	
293	645	Sprawy nieobjęte symbolami podstawowymi 601 - 637 oraz od 646 - 655	2	11	0	7	7	0	0	0	0	0	7	0	0	7	0	6	
303	648	Sprawy z zakresu informacji publicznej, prawa prasowego, ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego	7	49	0	47	47	0	0	0	0	0	47	19	3	23	0	9	
310	653	Środki publiczne nie objęte innymi symbolami	0	1	0	1	1	0	0	0	0	0	1	1	0	0	0	0	
Ogółem główne symbole 601-637 i 645-655			15	103	1	93	93	0	0	0	0	0	93	32	8	50	0	25	